

Δίκα λεπτά ευθύμια!

ΔΟΚΙΜΗ

— Αγόρασε το αυτοκίνητο για το γυιό του, αλλά φαίνεται ότι του άρεσε πολύ και το ίδιου!

ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ΑΡΗΣΙΣ

— Τι να σ' κάνω, κύριε, μή η γαλοπούλα δεν έννοει να φαγωθί από σ'ας.

ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

— Σ'ας παρακαλώ να τ'α τελίξετε όλα μαζί, προσέχοντας πάντως να μη τυλίξετε και τόν άνδρα μου.

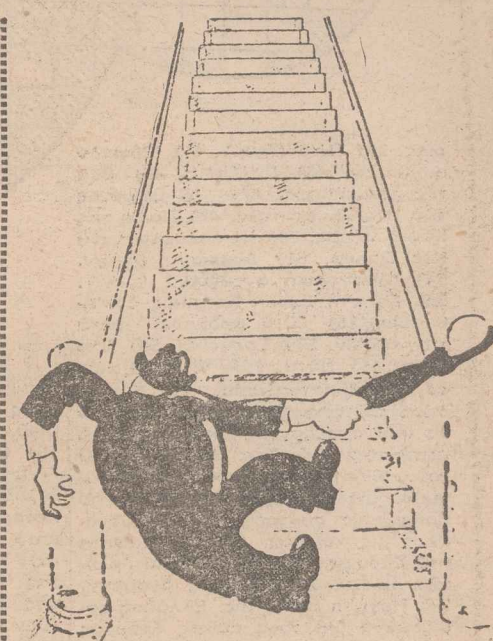
ΑΠΑΤΗ

— Θα τού πούμε στα ψέματα πως είμαστε δυό από τ'α πεντάδυμα τού Καναδά...

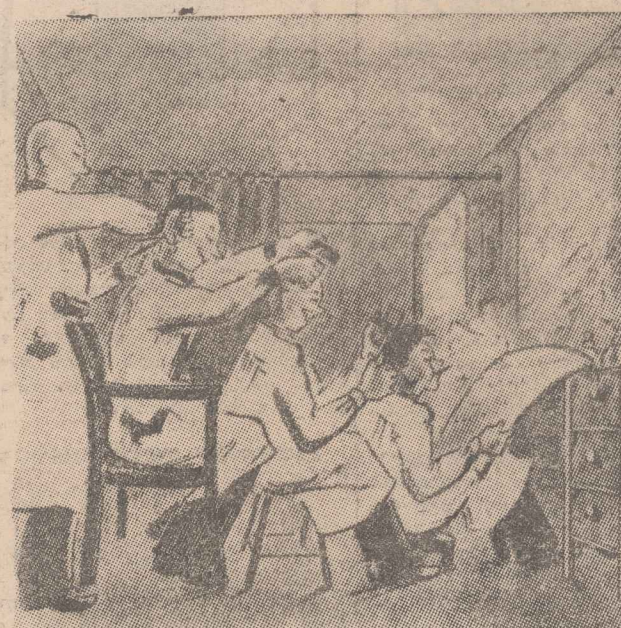
ΤΡΑΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— 'Απ' όλες τ'ς κούκλες που είδα, προτιμώ να ψωνίσω αυτήν.

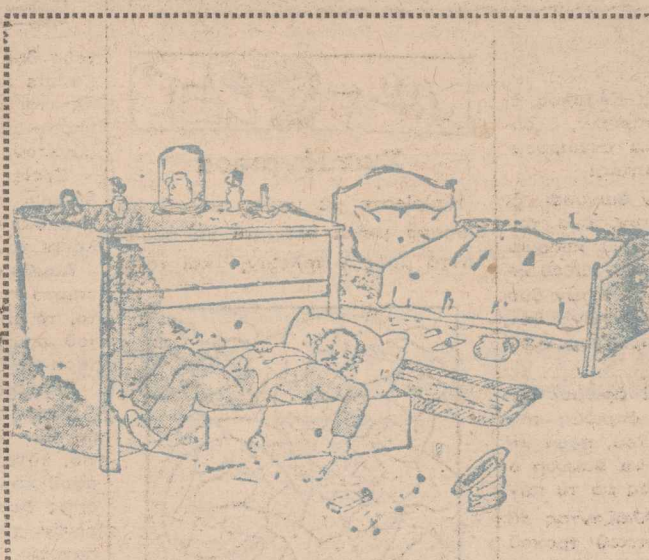
ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΙ ΚΛΑΔΟΝΙΣΜΟΙ

— 'Ο Θεός να φυλάη αυτούς που ταξιδεύουν με τέτοια τρικυμία.

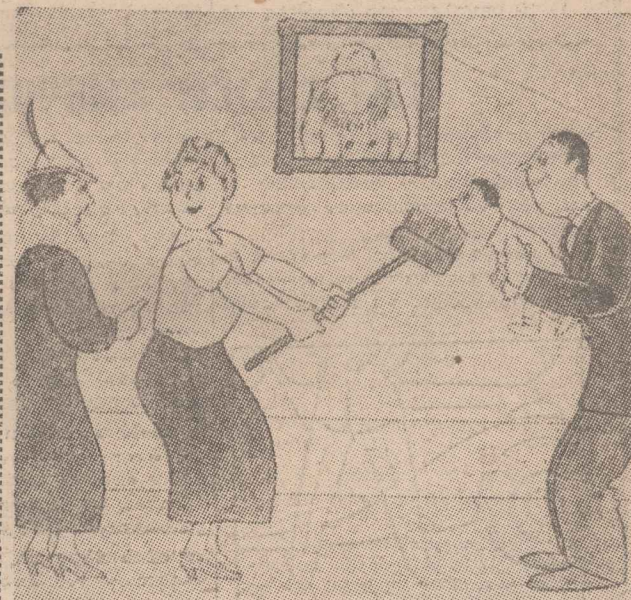
ΚΟΥΡΕΙΟΝ «ΤΟ ΑΨΕ—ΒΕΥΣΕ»

— Ένας τρόπος διά να κουρεύωνται γρήγορα οι πελάται

ΣΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τ'ο κρεσδάτι μου είνε τόσο σκληρό...

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

— Βλέπετε; Είνε ο ίδιος ο παπούς τού

40

ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 4

Ἀθήναι
31 Δεκεμβρίου 1938
Ἔτος Γ' Ἀριθ. 119

Π
Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

4

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

Διαθήκη μιὰ φορά

Μεταξύ των παραδόξων διαθηκών που είδαν ως τώρα το φως της ημέρας, θα καταταχθεί ασφαλώς και η διαθήκη του εκάστου εις λόγους. Αντίθετος αποδοχάσαντος 'Αμερικανού εμπόρου Γκρέγκορι Μίλνερσον. Ούτε λίγο ούτε πολύ, όμως, αυτής της άφηνε δέκα χιλιάδες δολάρια εις μίαν νέαν οντότητα Ντόρο-βου 'Αρμπορ μεγαρίσσαν του με-χρη των τελευταίων του στιγμών, όχι διά τας υπηρεσίας που του προσέφερε, αλλά διότι, των έκαμνι-λιος όταν της ηρήνην ή της δι-σχυρίας αν δεν εγκατέλειπε το έργο της - 6 μηνών - εις το έργοκομίζον: 'Η έκομεν έτσι να σκεφθώ τι θα εγίνοντον εγώ, αν ένας άλλος ηρνετο εργάσασθαι επί μπητέρα μου, σε περίπτωση που θα ήταν χίρα και άπορος σαν την Ντόροβου και να την προσλάβω, σά-ζαν αυτήν από την δυστυχισ-σιν και την άτιμιάν, λέγει εις το αλληλογράμμά της διαθήκας του. 'Αφίνει ακόμη 20,000 δολάρια να συντηρηθώ κατά το ελάχιστον διατή-μα που θα ζήσῃ ακόμη ο σκύλος του 'Σαμψών' και μετά τὸν θάνα-τόν του να τὸ σπείρῃ μνημείον εις τὸν κήπον της ἐποικίας του, διότι ὡδήγησε τὸς ἀστονόμενους και τὸν ἀπελευθέρωσαν ὅτε πρότε-ρα εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ γκαγ-κοτερος. 'Αφίνει ἀκόμα 50,000 δολ-λάρια πρὸς ἰδρυθῆναι σχολὴν πρὸς περιουσιολογίαν και διατροφὴν ἀδε-σπότην σκύλων, εις μνημὴν τοῦ σωτήρος του 'Σαμψών'.

Ο 'Ιωνάς και τὸ κῆτος

Ἡ Γραφή μας πληροφορεῖ, ὅτι κάποιο κῆτος κατάπιε τὸν προφήτη 'Ιωνά, όταν ταξίδευε ἀ-πὸ τὴν 'Ισπὴν τῆς Παλαιστίνης σὴν ἰσπανικήν Ταρίαν, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζει και τὸ εἶδος τοῦ κήτους. 'Ἦταν φάλαινα, δελφίν, φώκη; Τέλει-ταία ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον. Σ' ἐκείνῃ τῇ θά-λασσά ὑπάρχον και σήμερα ἀκόμη πού και πού μεγάλοι λευκοὶ καρχαρίες. 'Ενας τέτοιος πρὸς ὀλίγην ἑτάαν κατάπιε κάποιον ναυτὴν ἑνὸς ἀγ-γλικοῦ πολεμικοῦ πλοῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. 'Ο καπετάνιος ἐπυροβόλησε τὸ θαλάσσιο τέρας και τὸ πλῆγῃος σπῆ ράχη και τότε ἐκείνου ζέ-ρασε ἀμέσως ὁλοκύναντο τὸ ναυτί. Δὲν ἀπο-κλείεται και ὁ 'Ιωνάς να ἐπιλοχυνθῇ τὰ τρία ἡμερήνια κατὸ στήμα κάποιου τέτοιου λευ-κοῦ καρχαρία.

Ο καπνὸς

Ὁλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ θάλαθ προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν νικιτίνην πο-περίαν και ἡ ὅποια, ὁμολογουμένως, εἶνε φο-θερὸν δηλητήριον. Καὶ ὅμως σὺν τῇ ζήτησιν τοῦ καπνίσματος ἡ νικιτίνη συκοφαντεῖται, ὅπως ἡ κυρία χάνη τὸ κοῦτῃ της πούδρας της. Αὐτὸ τὸ αὐτοκτονιστικὸν ἰσχυρίζεται ἕνα ἀγγλικὸν περιοδι-κόν, τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νικιτίνης. Κατὰ τὸν περιοδικόν αὐ-τόν, ὁ ὑπόουλος δηλητηριαστὴς τῶν καπνιστῶν, ὁ ὁποῖος σὲ τόσο βαθμὸν παρελάναν τὴν δι-καιονύνην, εἶνε πλὴν τῆς νικιτίνης τὸ ὀξείδιον

Ὅποιοι χάνει στὰ χαρτιά...

Ὁ Τζὼν Κάρλεϋ και ὁ φρέντερικ Μέρκ, ἐτέχε να πλινθίσουν ἀν-κράτους ἀπὸ τὸν σπασμὸν γιὰ τῆς 'Αεροπλάνου, ὁ ὁποῖος ἐκρηκτικὸς εἶνε γιὰ βέλη του τις πολὺ τοακνί-τες και γαργαλιστικὸς ματιές της ξανθοῦλας Μύριαμ Νάρντιν. Καὶ ἐ-πειθὸν ἡ ὥρα 'Αμερικανὰ δὲ ἀπο-ροῖσε ἐπὶ τὸν ὁλοκλήρον τριμῆνον νὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν της σὲ κα-νένα, γιὰ τὸς...νοστιμειόταν και τοὺς δύο, οἱ δύο φίλοι ἀνταρσά-ται ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν τὴν καρδιά της ἀγαπημένης τοὺς στὰ χαρτιά, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν της ἐννοεί-ται.

Τὴν πορτίδα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τὴν ἐκέρδιε ὁ Κάρλεϋ. Καὶ ἡ ὥ-ρα 'Αμερικανὰ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πείσῃ σὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀπεκαλύ-φθη ὅτι ὁ Κάρλεϋ ἐκέρδιε μετὰ... μιὰ μιλύδρα. Καὶ ναί μὲν, μιὰ πού ἦταν ὁ νικητὴς, δὲν εἶχε καμμί-α πρακτικὴ σημασία τὸ στρατήγημα πού τοῦ ἔδωκε τὴ νίκη. 'Αλλὰ ἡ ἐ-ζήτησιν 'Αμερικανοπούλου ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της ἑναν ἄν-θρωπον πού τὴν ἐκέρδιε μετὰ μιλύ-δρα, διότι, ὅπως ἐδὴλῃσε, τίποτε δὲν πῖν ἐδεβαίωκε πῶς και ὁ ἔρως του, ἀκόμα και κάθε τι, πού τὸν πα-ρουσίαζε ὡραίο και ἐλκυστικόν στὰ μάτια της, δὲν ἦταν μιλύδρες! Καὶ ἔτσι, ἀδίστακτα παντρεύτηκε τὸν Μέρκ, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν χάσει στὰ χαρτιά, ἀλλὰ, σιωπηλὰ μετὰ τὴν πα-ροίμειαν πὸ ὑπὸς δὲ λαθεῖν, ἐ-κέρδιε ἀνέλιπτα σὴν ἀγάπην.

Ἡ θρησκεία σὴν 'Αμερικῇ

Οἱ ἐκκλησίαι σὴν 'Αμερικῇ συντηροῦνται ἀ-πὸ τοὺς πιστοὺς τὸσον δὲ φιλοθρησκὸι εἶνε οἱ 'Αμερικανοὶ ὥστε ἐδέχοντο νὰ θεοποιή-σῃ τὸν ἵδιον ἑαυτὸν. Ὁ ἵδιος τῆς περιουσίας τοῦ διαθετοῦ εἰς θρησκευτικὸν ἵδρυμα. Μολο-ταῦτα μερικὲς ἐκκλησίαι τῆς 'Αμερικῆς ἔχουν ἀμύθητον πλοῦτον, οἱ δὲ λειψυνοὶ τοῦ 'Υψί-στου λαμβάνουν ἐκεῖ πακτώτους μισθοὺς. Εἰς τὴν Νέαν 'Ὀρκην, ἀφην, οἱ ἱερεῖς ἔχουν μι-σθὸν 50 - 72 χιλ. φράγκα τὸ ἔτος! Τὰ καθίσμα-τα δὲ σὲ μερικὲς ἐκκλησίαι ἐνοικιάζονται κα-τόπιν... πλειστηριασμοῦ, τὸ νοικί των μάλιστα, ἀν ἀγαπᾷτε, ὑπερβαίνει τὰ 500 φράγκα. Αἱ κυριακάτικα εἰσπράξεις μικρὰς ἐκκλησίας τῆς Νέας 'Ὀρκης ἀνέρχονται εἰς 30 - 40 χιλ. φράγκα. Οἱ κακὲς γλώσσες λέγουσιν, ὅτι αἱ με-γάλα αὐτὰ εἰσπράξεις ὀφείλονται σὺν γενο-νός ὅτι οἱ 'Αμερικανοὶ ἱερεῖς μετακρίνεται ἐπιδεξίως πᾶν μέσον πρὸς ἀργυρολογίαν.

Ὁ 'Ιωνάς και τὸ κῆτος

Ἡ Γραφή μας πληροφορεῖ, ὅτι κάποιο κῆτος κατάπιε τὸν προφήτη 'Ιωνά, όταν ταξίδευε ἀ-πὸ τὴν 'Ισπὴν τῆς Παλαιστίνης σὴν ἰσπανικήν Ταρίαν, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζει και τὸ εἶδος τοῦ κήτους. 'Ἦταν φάλαινα, δελφίν, φώκη; Τέλει-ταία ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον. Σ' ἐκείνῃ τῇ θά-λασσά ὑπάρχον και σήμερα ἀκόμη πού και πού μεγάλοι λευκοὶ καρχαρίες. 'Ενας τέτοιος πρὸς ὀλίγην ἑτάαν κατάπιε κάποιον ναυτὴν ἑνὸς ἀγ-γλικοῦ πολεμικοῦ πλοῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. 'Ο καπετάνιος ἐπυροβόλησε τὸ θαλάσσιο τέρας και τὸ πλῆγῃος σπῆ ράχη και τότε ἐκείνου ζέ-ρασε ἀμέσως ὁλοκύναντο τὸ ναυτί. Δὲν ἀπο-κλείεται και ὁ 'Ιωνάς να ἐπιλοχυνθῇ τὰ τρία ἡμερήνια κατὸ στήμα κάποιου τέτοιου λευ-κοῦ καρχαρία.

Ο καπνὸς

Ὁλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ θάλαθ προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν νικιτίνην πο-περίαν και ἡ ὅποια, ὁμολογουμένως, εἶνε φο-θερὸν δηλητήριον. Καὶ ὅμως σὺν τῇ ζήτησιν τοῦ καπνίσματος ἡ νικιτίνη συκοφαντεῖται, ὅπως ἡ κυρία χάνη τὸ κοῦτῃ της πούδρας της. Αὐτὸ τὸ αὐτοκτονιστικὸν ἰσχυρίζεται ἕνα ἀγγλικὸν περιοδι-κόν, τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νικιτίνης. Κατὰ τὸν περιοδικόν αὐ-τόν, ὁ ὑπόουλος δηλητηριαστὴς τῶν καπνιστῶν, ὁ ὁποῖος σὲ τόσο βαθμὸν παρελάναν τὴν δι-καιονύνην, εἶνε πλὴν τῆς νικιτίνης τὸ ὀξείδιον

Ὅποιοι χάνει στὰ χαρτιά...

Ὁ Τζὼν Κάρλεϋ και ὁ φρέντερικ Μέρκ, ἐτέχε να πλινθίσουν ἀν-κράτους ἀπὸ τὸν σπασμὸν γιὰ τῆς 'Αεροπλάνου, ὁ ὁποῖος ἐκρηκτικὸς εἶνε γιὰ βέλη του τις πολὺ τοακνί-τες και γαργαλιστικὸς ματιές της ξανθοῦλας Μύριαμ Νάρντιν. Καὶ ἐ-πειθὸν ἡ ὥρα 'Αμερικανὰ δὲ ἀπο-ροῖσε ἐπὶ τὸν ὁλοκλήρον τριμῆνον νὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν της σὲ κα-νένα, γιὰ τὸς...νοστιμειόταν και τοὺς δύο, οἱ δύο φίλοι ἀνταρσά-ται ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν τὴν καρδιά της ἀγαπημένης τοὺς στὰ χαρτιά, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν της ἐννοεί-ται.

Τὴν πορτίδα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τὴν ἐκέρδιε ὁ Κάρλεϋ. Καὶ ἡ ὥ-ρα 'Αμερικανὰ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πείσῃ σὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀπεκαλύ-φθη ὅτι ὁ Κάρλεϋ ἐκέρδιε μετὰ... μιὰ μιλύδρα. Καὶ ναί μὲν, μιὰ πού ἦταν ὁ νικητὴς, δὲν εἶχε καμμί-α πρακτικὴ σημασία τὸ στρατήγημα πού τοῦ ἔδωκε τὴ νίκη. 'Αλλὰ ἡ ἐ-ζήτησιν 'Αμερικανοπούλου ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της ἑναν ἄν-θρωπον πού τὴν ἐκέρδιε μετὰ μιλύ-δρα, διότι, ὅπως ἐδὴλῃσε, τίποτε δὲν πῖν ἐδεβαίωκε πῶς και ὁ ἔρως του, ἀκόμα και κάθε τι, πού τὸν πα-ρουσίαζε ὡραίο και ἐλκυστικόν στὰ μάτια της, δὲν ἦταν μιλύδρες! Καὶ ἔτσι, ἀδίστακτα παντρεύτηκε τὸν Μέρκ, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν χάσει στὰ χαρτιά, ἀλλὰ, σιωπηλὰ μετὰ τὴν πα-ροίμειαν πὸ ὑπὸς δὲ λαθεῖν, ἐ-κέρδιε ἀνέλιπτα σὴν ἀγάπην.

Ἡ μουσικὴ... και τὰ μαλλιά

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ; Καὶ ὁ-μῶς φαίνεται ὅτι ἡ μουσικὴ ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν... μαλλιών μας! Μὴν ἐκπληττεσθε, ἀγαπῆ-τές μου ἀναγνώστες: Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶνε τελευταίως σὴν 'Αμερικῇ φυσικὰ και ὁ-φείλεται, φυσικώτατα, εἰς μίαν κυρίαν! Ὅπως ἐγώ, λοιπόν, ἡ 'Αμερικανὴ αὕτη, ἡ κ. 'Αμα-λὴ 'Αλμπέρτ, εἰς τὸν περιοδικόν 'Ο Ὀικος τῶν 'Βοηθῶν' τῆς Νέας 'Ὀρκης, ἀλλὰ μὲν μουσικὰ ὄργανα προκαλοῦν και αὐξάνουν τὴν φαλάκραν, ἀλλὰ δὲ οὐκ μόνον τὴν καταπολε-μοῦν, ἀλλὰ εἰς ἐπιμέτρον τρέφουν τὴν κόμην! Τὸ πᾶν π.χ. φαίνεται ὅτι τρέφει τὴν κόμην, διότι ὅλοι, οἱ κλειδοκυμβαλιστὰ ἔχουν μακρό-τατες χαιτεῖς! Τὸ διολοντοελλο και ἡ ὅρα εἶνε ὑπερταῖς θαυμάσιαι... δυναμωτικά τῶν μαλλιών. 'Αντιθέτως τὰ πνευστὰ ὄργανα εἶνε ἐκχρὸν τῆς κόμης. Αὐτὰ λέγει ἡ κ. Χολμπρούκ. Διὰ νὰ πεισθῇτε ἐὰν λέγῃ ἀληθεῖα ἡ φέματα δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε.

Ὁ 'Ιωνάς και τὸ κῆτος

Ἡ Γραφή μας πληροφορεῖ, ὅτι κάποιο κῆτος κατάπιε τὸν προφήτη 'Ιωνά, όταν ταξίδευε ἀ-πὸ τὴν 'Ισπὴν τῆς Παλαιστίνης σὴν ἰσπανικήν Ταρίαν, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζει και τὸ εἶδος τοῦ κήτους. 'Ἦταν φάλαινα, δελφίν, φώκη; Τέλει-ταία ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον. Σ' ἐκείνῃ τῇ θά-λασσά ὑπάρχον και σήμερα ἀκόμη πού και πού μεγάλοι λευκοὶ καρχαρίες. 'Ενας τέτοιος πρὸς ὀλίγην ἑτάαν κατάπιε κάποιον ναυτὴν ἑνὸς ἀγ-γλικοῦ πολεμικοῦ πλοῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. 'Ο καπετάνιος ἐπυροβόλησε τὸ θαλάσσιο τέρας και τὸ πλῆγῃος σπῆ ράχη και τότε ἐκείνου ζέ-ρασε ἀμέσως ὁλοκύναντο τὸ ναυτί. Δὲν ἀπο-κλείεται και ὁ 'Ιωνάς να ἐπιλοχυνθῇ τὰ τρία ἡμερήνια κατὸ στήμα κάποιου τέτοιου λευ-κοῦ καρχαρία.

Ο καπνὸς

Ὁλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ θάλαθ προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν νικιτίνην πο-περίαν και ἡ ὅποια, ὁμολογουμένως, εἶνε φο-θερὸν δηλητήριον. Καὶ ὅμως σὺν τῇ ζήτησιν τοῦ καπνίσματος ἡ νικιτίνη συκοφαντεῖται, ὅπως ἡ κυρία χάνη τὸ κοῦτῃ της πούδρας της. Αὐτὸ τὸ αὐτοκτονιστικὸν ἰσχυρίζεται ἕνα ἀγγλικὸν περιοδι-κόν, τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νικιτίνης. Κατὰ τὸν περιοδικόν αὐ-τόν, ὁ ὑπόουλος δηλητηριαστὴς τῶν καπνιστῶν, ὁ ὁποῖος σὲ τόσο βαθμὸν παρελάναν τὴν δι-καιονύνην, εἶνε πλὴν τῆς νικιτίνης τὸ ὀξείδιον

Ὅποιοι χάνει στὰ χαρτιά...

Ὁ Τζὼν Κάρλεϋ και ὁ φρέντερικ Μέρκ, ἐτέχε να πλινθίσουν ἀν-κράτους ἀπὸ τὸν σπασμὸν γιὰ τῆς 'Αεροπλάνου, ὁ ὁποῖος ἐκρηκτικὸς εἶνε γιὰ βέλη του τις πολὺ τοακνί-τες και γαργαλιστικὸς ματιές της ξανθοῦλας Μύριαμ Νάρντιν. Καὶ ἐ-πειθὸν ἡ ὥρα 'Αμερικανὰ δὲ ἀπο-ροῖσε ἐπὶ τὸν ὁλοκλήρον τριμῆνον νὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν της σὲ κα-νένα, γιὰ τὸς...νοστιμειόταν και τοὺς δύο, οἱ δύο φίλοι ἀνταρσά-ται ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν τὴν καρδιά της ἀγαπημένης τοὺς στὰ χαρτιά, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν της ἐννοεί-ται.

Τὴν πορτίδα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τὴν ἐκέρδιε ὁ Κάρλεϋ. Καὶ ἡ ὥ-ρα 'Αμερικανὰ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πείσῃ σὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀπεκαλύ-φθη ὅτι ὁ Κάρλεϋ ἐκέρδιε μετὰ... μιὰ μιλύδρα. Καὶ ναί μὲν, μιὰ πού ἦταν ὁ νικητὴς, δὲν εἶχε καμμί-α πρακτικὴ σημασία τὸ στρατήγημα πού τοῦ ἔδωκε τὴ νίκη. 'Αλλὰ ἡ ἐ-ζήτησιν 'Αμερικανοπούλου ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της ἑναν ἄν-θρωπον πού τὴν ἐκέρδιε μετὰ μιλύ-δρα, διότι, ὅπως ἐδὴλῃσε, τίποτε δὲν πῖν ἐδεβαίωκε πῶς και ὁ ἔρως του, ἀκόμα και κάθε τι, πού τὸν πα-ρουσίαζε ὡραίο και ἐλκυστικόν στὰ μάτια της, δὲν ἦταν μιλύδρες! Καὶ ἔτσι, ἀδίστακτα παντρεύτηκε τὸν Μέρκ, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν χάσει στὰ χαρτιά, ἀλλὰ, σιωπηλὰ μετὰ τὴν πα-ροίμειαν πὸ ὑπὸς δὲ λαθεῖν, ἐ-κέρδιε ἀνέλιπτα σὴν ἀγάπην.

Ἐχουν δίκην!

Πρὸ τῶν Γάλλων νομικῶν, ἐτέθη τελευταίως ἕνα διλήμμα, πού ὁ-σφαλῶς δὲν θὰ ἔχη παρουσιασθῇ ποτὲ ἄλλοτε σὲ κανένα κράτος τοῦ κόσμου. Τελευταίως ἀπέδαν εἰς τὸν Ρουαὶν ἕνας πλουσιώτατος γαιο-κτήμην καὶ ἂν ὦραν ἐπρόκειτο νὰ προσέθεθι ὀλίγας τυπικὰς λέξεις και νὰ ὑπογράψῃ τὴν διαθήκην του δι' ἧς εἰς δύο ἕκ τῶν πέντε τέ-κνων του κατέλιπε τὸ ἅμιο του ποσοῦ πού ἔπαινε εἰς ἑκατόν τῶν τριῶν ἄλλων, διότι εἶχον νυμφε-υθῇ, παρὰ τὴν θέλησιν του. Οἱ αὐτὰ δικοῦμενοι υἱοί, δὲν ἤ-θελσαν ν' ἀποδεχθῶν τὴν τοι-αύτην διαθήκην ἐπ' ὅσον -δοκέ-τωσ τοῦ ἂν εἶχε γραφθῇ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς των - δὲν ἔθε-ραν νὰ ἐπιδέχοντο τὴν, δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἀπεκρυστά-λωσε τὴν ἐπιθυμίαν του. Πιθανὸν πρὶν ἢ τὴν ὑπογράψῃ νὰ τὴν ἀνεγίνωκεν ἕκ νῦν και καὶ ῥέοντος τοῦ ἀδίκτου πού μὴς κάνει νὰ μετανοήσῃ και νὰ τὴν ἄλλασ-σει.

Ὁ 'Ιωνάς και τὸ κῆτος

Ἡ Γραφή μας πληροφορεῖ, ὅτι κάποιο κῆτος κατάπιε τὸν προφήτη 'Ιωνά, όταν ταξίδευε ἀ-πὸ τὴν 'Ισπὴν τῆς Παλαιστίνης σὴν ἰσπανικήν Ταρίαν, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζει και τὸ εἶδος τοῦ κήτους. 'Ἦταν φάλαινα, δελφίν, φώκη; Τέλει-ταία ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον. Σ' ἐκείνῃ τῇ θά-λασσά ὑπάρχον και σήμερα ἀκόμη πού και πού μεγάλοι λευκοὶ καρχαρίες. 'Ενας τέτοιος πρὸς ὀλίγην ἑτάαν κατάπιε κάποιον ναυτὴν ἑνὸς ἀγ-γλικοῦ πολεμικοῦ πλοῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. 'Ο καπετάνιος ἐπυροβόλησε τὸ θαλάσσιο τέρας και τὸ πλῆγῃος σπῆ ράχη και τότε ἐκείνου ζέ-ρασε ἀμέσως ὁλοκύναντο τὸ ναυτί. Δὲν ἀπο-κλείεται και ὁ 'Ιωνάς να ἐπιλοχυνθῇ τὰ τρία ἡμερήνια κατὸ στήμα κάποιου τέτοιου λευ-κοῦ καρχαρία.

Ο καπνὸς

Ὁλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ θάλαθ προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν νικιτίνην πο-περίαν και ἡ ὅποια, ὁμολογουμένως, εἶνε φο-θερὸν δηλητήριον. Καὶ ὅμως σὺν τῇ ζήτησιν τοῦ καπνίσματος ἡ νικιτίνη συκοφαντεῖται, ὅπως ἡ κυρία χάνη τὸ κοῦτῃ της πούδρας της. Αὐτὸ τὸ αὐτοκτονιστικὸν ἰσχυρίζεται ἕνα ἀγγλικὸν περιοδι-κόν, τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νικιτίνης. Κατὰ τὸν περιοδικόν αὐ-τόν, ὁ ὑπόουλος δηλητηριαστὴς τῶν καπνιστῶν, ὁ ὁποῖος σὲ τόσο βαθμὸν παρελάναν τὴν δι-καιονύνην, εἶνε πλὴν τῆς νικιτίνης τὸ ὀξείδιον

Ὅποιοι χάνει στὰ χαρτιά...

Ὁ Τζὼν Κάρλεϋ και ὁ φρέντερικ Μέρκ, ἐτέχε να πλινθίσουν ἀν-κράτους ἀπὸ τὸν σπασμὸν γιὰ τῆς 'Αεροπλάνου, ὁ ὁποῖος ἐκρηκτικὸς εἶνε γιὰ βέλη του τις πολὺ τοακνί-τες και γαργαλιστικὸς ματιές της ξανθοῦλας Μύριαμ Νάρντιν. Καὶ ἐ-πειθὸν ἡ ὥρα 'Αμερικανὰ δὲ ἀπο-ροῖσε ἐπὶ τὸν ὁλοκλήρον τριμῆνον νὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν της σὲ κα-νένα, γιὰ τὸς...νοστιμειόταν και τοὺς δύο, οἱ δύο φίλοι ἀνταρσά-ται ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν τὴν καρδιά της ἀγαπημένης τοὺς στὰ χαρτιά, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν της ἐννοεί-ται.

Τὴν πορτίδα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τὴν ἐκέρδιε ὁ Κάρλεϋ. Καὶ ἡ ὥ-ρα 'Αμερικανὰ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πείσῃ σὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀπεκαλύ-φθη ὅτι ὁ Κάρλεϋ ἐκέρδιε μετὰ... μιὰ μιλύδρα. Καὶ ναί μὲν, μιὰ πού ἦταν ὁ νικητὴς, δὲν εἶχε καμμί-α πρακτικὴ σημασία τὸ στρατήγημα πού τοῦ ἔδωκε τὴ νίκη. 'Αλλὰ ἡ ἐ-ζήτησιν 'Αμερικανοπούλου ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της ἑναν ἄν-θρωπον πού τὴν ἐκέρδιε μετὰ μιλύ-δρα, διότι, ὅπως ἐδὴλῃσε, τίποτε δὲν πῖν ἐδεβαίωκε πῶς και ὁ ἔρως του, ἀκόμα και κάθε τι, πού τὸν πα-ρουσίαζε ὡραίο και ἐλκυστικόν στὰ μάτια της, δὲν ἦταν μιλύδρες! Καὶ ἔτσι, ἀδίστακτα παντρεύτηκε τὸν Μέρκ, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν χάσει στὰ χαρτιά, ἀλλὰ, σιωπηλὰ μετὰ τὴν πα-ροίμειαν πὸ ὑπὸς δὲ λαθεῖν, ἐ-κέρδιε ἀνέλιπτα σὴν ἀγάπην.

Ἐχουν δίκην!

Πρὸ τῶν Γάλλων νομικῶν, ἐτέθη τελευταίως ἕνα διλήμμα, πού ὁ-σφαλῶς δὲν θὰ ἔχη παρουσιασθῇ ποτὲ ἄλλοτε σὲ κανένα κράτος τοῦ κόσμου. Τελευταίως ἀπέδαν εἰς τὸν Ρουαὶν ἕνας πλουσιώτατος γαιο-κτήμην καὶ ἂν ὦραν ἐπρόκειτο νὰ προσέθεθι ὀλίγας τυπικὰς λέξεις και νὰ ὑπογράψῃ τὴν διαθήκην του δι' ἧς εἰς δύο ἕκ τῶν πέντε τέ-κνων του κατέλιπε τὸ ἅμιο του ποσοῦ πού ἔπαινε εἰς ἑκατόν τῶν τριῶν ἄλλων, διότι εἶχον νυμφε-υθῇ, παρὰ τὴν θέλησιν του. Οἱ αὐτὰ δικοῦμενοι υἱοί, δὲν ἤ-θελσαν ν' ἀποδεχθῶν τὴν τοι-αύτην διαθήκην ἐπ' ὅσον -δοκέ-τωσ τοῦ ἂν εἶχε γραφθῇ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς των - δὲν ἔθε-ραν νὰ ἐπιδέχοντο τὴν, δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἀπεκρυστά-λωσε τὴν ἐπιθυμίαν του. Πιθανὸν πρὶν ἢ τὴν ὑπογράψῃ νὰ τὴν ἀνεγίνωκεν ἕκ νῦν και καὶ ῥέοντος τοῦ ἀδίκτου πού μὴς κάνει νὰ μετανοήσῃ και νὰ τὴν ἄλλασ-σει.

Ὁ 'Ιωνάς και τὸ κῆτος

Ἡ Γραφή μας πληροφορεῖ, ὅτι κάποιο κῆτος κατάπιε τὸν προφήτη 'Ιωνά, όταν ταξίδευε ἀ-πὸ τὴν 'Ισπὴν τῆς Παλαιστίνης σὴν ἰσπανικήν Ταρίαν, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζει και τὸ εἶδος τοῦ κήτους. 'Ἦταν φάλαινα, δελφίν, φώκη; Τέλει-ταία ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον. Σ' ἐκείνῃ τῇ θά-λασσά ὑπάρχον και σήμερα ἀκόμη πού και πού μεγάλοι λευκοὶ καρχαρίες. 'Ενας τέτοιος πρὸς ὀλίγην ἑτάαν κατάπιε κάποιον ναυτὴν ἑνὸς ἀγ-γλικοῦ πολεμικοῦ πλοῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. 'Ο καπετάνιος ἐπυροβόλησε τὸ θαλάσσιο τέρας και τὸ πλῆγῃος σπῆ ράχη και τότε ἐκείνου ζέ-ρασε ἀμέσως ὁλοκύναντο τὸ ναυτί. Δὲν ἀπο-κλείεται και ὁ 'Ιωνάς να ἐπιλοχυνθῇ τὰ τρία ἡμερήνια κατὸ στήμα κάποιου τέτοιου λευ-κοῦ καρχαρία.

Ο καπνὸς

Ὁλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ θάλαθ προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν νικιτίνην πο-περίαν και ἡ ὅποια, ὁμολογουμένως, εἶνε φο-θερὸν δηλητήριον. Καὶ ὅμως σὺν τῇ ζήτησιν τοῦ καπνίσματος ἡ νικιτίνη συκοφαντεῖται, ὅπως ἡ κυρία χάνη τὸ κοῦτῃ της πούδρας της. Αὐτὸ τὸ αὐτοκτονιστικὸν ἰσχυρίζεται ἕνα ἀγγλικὸν περιοδι-κόν, τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νικιτίνης. Κατὰ τὸν περιοδικόν αὐ-τόν, ὁ ὑπόουλος δηλητηριαστὴς τῶν καπνιστῶν, ὁ ὁποῖος σὲ τόσο βαθμὸν παρελάναν τὴν δι-καιονύνην, εἶνε πλὴν τῆς νικιτίνης τὸ ὀξείδιον

Ὅποιοι χάνει στὰ χαρτιά...

Ὁ Τζὼν Κάρλεϋ και ὁ φρέντερικ Μέρκ, ἐτέχε να πλινθίσουν ἀν-κράτους ἀπὸ τὸν σπασμὸν γιὰ τῆς 'Αεροπλάνου, ὁ ὁποῖος ἐκρηκτικὸς εἶνε γιὰ βέλη του τις πολὺ τοακνί-τες και γαργαλιστικὸς ματιές της ξανθοῦλας Μύριαμ Νάρντιν. Καὶ ἐ-πειθὸν ἡ ὥρα 'Αμερικανὰ δὲ ἀπο-ροῖσε ἐπὶ τὸν ὁλοκλήρον τριμῆνον νὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν της σὲ κα-νένα, γιὰ τὸς...νοστιμειόταν και τοὺς δύο, οἱ δύο φίλοι ἀνταρσά-ται ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν τὴν καρδιά της ἀγαπημένης τοὺς στὰ χαρτιά, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν της ἐννοεί-ται.

Τὴν πορτίδα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας τὴν ἐκέρδιε ὁ Κάρλεϋ. Καὶ ἡ ὥ-ρα 'Αμερικανὰ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πείσῃ σὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀπεκαλύ-φθη ὅτι ὁ Κάρλεϋ ἐκέρ

ΠΙΩΝΕΜΕΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένας γιατρός νευρολόγος τών παλαιών Αθηνών δέχεται μία άσχημη παράδοση επίσκεψη γνωστής Αθηναίας κυρίας της εποχής εκείνης, η οποία του εκθέτει ότι τόν τελευταίον καιρό έχει τήν εντύπωση ότι καταδιώκεται από τόν κείνον. Τό κρανίον αυτό φέρει μία τρύπα από σφαίρα στάν δεξιό κρόταφο και παρουσιάζει πάντα μπροστά της όταν βρίσκεται σε ακινησία τόν δεξιό κρόταφο. Τό κρανίον αυτό φέρει μία τρύπα από σφαίρα στάν δεξιό κρόταφο και παρουσιάζει πάντα μπροστά της όταν βρίσκεται σε ακινησία τόν δεξιό κρόταφο. Τό κρανίον αυτό φέρει μία τρύπα από σφαίρα στάν δεξιό κρόταφο και παρουσιάζει πάντα μπροστά της όταν βρίσκεται σε ακινησία τόν δεξιό κρόταφο.

40v

Ο κ. Ρ... εξήγησε από τόν φρενολόγον εξήγησε, άλλ' εκείνος ήρκεσθαι μόνον εις μίαν παλύν ανήλικον πληροφορίαν ότι η θάλασσα τυραννείται ψυχικά από φιλαίαν. Δεν εξήγησεν ούτε τί ίδιους φιλαίαν, ούτε κατά τίνον τρόπον τήν ετυράνουν.

— Έμπιστευθήτε τήν κυρίαν Ρ... σέ μένα, τού είπε. Τό σύστημα είναι ότι η κυρία σας τρέφει πρός εμέ και εκτίμωσιν και εμπιστοσύνην και εις τας ψυχικές νόσους τούτο αποτελεί μίαν επί πλέον δύναμιν διά τήν επιπτώσιν.

Έπειτα τού προσέθεσε ότι από σφαίρα στάν δεξιό κρόταφο και παρουσιάζει πάντα μπροστά της όταν βρίσκεται σε ακινησία τόν δεξιό κρόταφο. Τό κρανίον αυτό φέρει μία τρύπα από σφαίρα στάν δεξιό κρόταφο και παρουσιάζει πάντα μπροστά της όταν βρίσκεται σε ακινησία τόν δεξιό κρόταφο.

— Τότε ο Ιατρός της έδωσε τας πληροφορίες, πού ένόμιζεν ότι έπρεπε να της δώση.

Δέν θα τήν άφηνίζαν εδύλο, άλλα θα τήν άφιναν να εδύλο μόνη της.

Ο γιατρός θα περιμενε άγρυπνος εις τόν παραπλευρώς δωμάτιον, πού εκκοιμάτο η θάλασσα και η καμαριέρα θα ήγρύπνει και αυτή άναμμένης διαταγής.

Τότε ο Ιατρός της έδωσε τας πληροφορίες, πού ένόμιζεν ότι έπρεπε να της δώση.

Δέν θα τήν άφηνίζαν εδύλο, άλλα θα τήν άφιναν να εδύλο μόνη της.

Ο γιατρός θα περιμενε άγρυπνος εις τόν παραπλευρώς δωμάτιον, πού εκκοιμάτο η θάλασσα και η καμαριέρα θα ήγρύπνει και αυτή άναμμένης διαταγής.

Τότε ο Ιατρός της έδωσε τας πληροφορίες, πού ένόμιζεν ότι έπρεπε να της δώση.

Διά να μη μένη κανένας μικρός υπηκόος της πού να μη χαρή τις γιορτές της Πρωτοχρονιάς, η Κυβέρνησις τού Καναδά άποστέλλει κάθε χρόνο άεροπορικάς έναν Άπ-Βασίλη εις τας βορεινάς άκτάς της επικρατείας, διά να μοιράση δώρα εις τά παιδάκια τών Έσκιμών, πού ζούν εις τούς πάγους. Άνωτέρω: Ο Άπ-Βασίλης τών πάγων έν μέσω των φίλων του

κί, και άπεσούρη έπειτα με τις αυτές προφυλάξεις.

Έπειτα από λίγη ώρα, πού σουρούπωνε θαθεία και μέρα στο σπίτι είχε σκοτεινιάσει, ο γιατρός από τόν πλαγινό δωμάτιο άκουσε τήν φωνή της θάλασσας, πού εκάλει τήν καμαριέρα της και μαζί άπότομο θόρυβο και θόισο σάν να είχε πεταχθί τρομαγμένη από τόν κρεβάτι. Ο φρενολόγος δέν έχασε στιγμή.

Μπήκε άμέσως στο δωμάτιο της άρρωστης. Άντίκρυσε τήν θάλασσα άγριεμένη να όρμη στήν πόρτα, από τήν οποία μπήκε αύτος.

Μόλις τόν είδε σταμάτησε: — Σείς... ψιθύρισε.

— Εγώ, φίλη κυρία... της είπεν ο γιατρός... Άπομονήσατε τόν ραντεβού μας!...

Τότε τήν είδε περιήρουν να τού λέγη σάν τραυλήχουσα: — Ναι... θέθαια... όχι έχετε δικρο γιατρέ... φώς... φώς...

Και τούδεκνε με φοικη σάν τρελλή τήν γυνιά τού δωματίου, πού άσφαλώς θάδλεπε τόν τραγικό κρόνον με τήν όπή της σφαίρας στάν κρόταφο.

Ο γιατρός με ψυχραιμία και γοργότητα τήν πλησίασε. Τής έσφιξε τόν χέρι, και όχι σάν γιατρός, άλλα σάν άδελφός, σάν σύζυγος της μίλησε με στοργή και πόνο:

— Μην άνησυχείτε, της είπε, σιγά φεύγει...

— Φεύγει; — Ναι.

— Χάνεται; — Όχι, κινείται και φεύγει από τήν πόρτα...

— Τό ήπιασε ποτέ από πίσω τήν ρώτιση. — Όχι ποτέ.

— Άπόψε άν κινήθι να φύγη από τόν ίδιο μέρος, να τόν πάρω σιγά-σιγά από πίσω... θά είμαι μαζί σας, μη φοβηθήτε τίποτε...

Στήν ψυχή τού Ιδιορρυθμού έκείνου όσον και τολμήσ-ού νευρολόγος είχε σχηματισθί μία πεποίθισις πώς ήταν άδύνατο να μη συνέβαινε κάποια πραγματική σκέσις μεταξύ τού φάσματος και ύλικου τινος αντικειμένου, πού ίσως βρισκότανε μέσα στο ίδιο σπίτι.

Είχε σχηματίσει τήν πεποίθισιν πώς τόν κρανίο με τήν τρύπα της σφαίρας στάν κρόταφο θά ήταν αυτό τόν ίδιο τού νεαρού φοιτητού, πού είχεν αυτοκτονήσει, ή δέ έμφανίσις του ύστερα από τόσα χρόνια, ως φάσματος τυραννικού, άσφαλώς θά συνεδέετο με κανένα πράγμα, πού ή θά ύπρχεν ή θά εύρίσκετο μοιραίως μέσα στο σπίτι.

Αν έπρόκειτο περί φαντάσματος άριστού, περί σκιάς ή νεφελώματος συγκεκριμένου, ο νευρολόγος θά έσχημάτιζεν άλλην γνώμην, άλλα έπρόκειτο περί συγκεκριμένης και έπομένως μονίμου και άδιατάκτου παραστάσεως, ήτις ούδέποτε, άφ' ής είχεν έμφανισθί πρό των όφθαλμών της άτυχούς γυναικός είχε μεταλλάξει ούτε σχήμα, ούτε μορφήν.

Αι πεποιθήσεις του αύται τόν έπεισαν ότι άφαιλε να ένθαρρύνει και να ώθήρη τήν άρρωστη να παρακολουθήση τόν φάσμα.

Συνήθως αι μόνιμοι παραστάσεις ή έμφανίσεις τών φασμάτων έλκουν προς αύτάς τούς ψυχοπαθείς.

Είτε αληθώς κινούνται και άπομακρύνονται, είτε συμβαίνει τούτο μόνον εις τήν φαντασίαν των πασχόντων, όταν έπιμύον παρακολουθούν οι Ιατροί τους φρενοπαθείς, πείθονται άδιστάκτως περί της παραδόξου ταύτης έλλείσεως.

Άλλ' ο γιατρός προσέβαινε και περαιτέρω.

Ένθαρρύνων και ώθων τήν θάλασσα προς τήν έλξιν τού φάσματος έπίστευεν ότι θα έτίθετο επί τά ίκνη ή και θα άνεύρισκε τόν πραγματικόν αντικείμενον, μετά τού όποιου θα συνεδέετο ή έμφανίσις τού φάσματος.

Τήν τοιαύτην σκέσιν αψύχων αντικειμένων προς ψυχικά νοήματα θαυμάτα, έπίστευεν ο γιατρός έκείνος μετά άδιστάκτου πεποιθήσεως. Είχε δέ σοβαριωτάτους λόγους να τόν πιστεύη, διότι πλην των άλλων είχε πραγματοποιήσει μίαν τοιαύτην άπειρή άπόδειξιν εις τήν αυτοκτονίαν ένός γερο στρατηγού Ράλλη εις τήν οικίαν του επί της οδού Προαστείου.

Ο γερο στρατηγός είχεν άγοράσει κάποτε ένα πολύτιμον

ΨΥΧΕΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Γ.ΑΣΠΡΕΑ

έχειρίδιον παλαιάς τέχνης,

ένω δέ ήτο ψυχικάς υγιέστατος, αίφνης ήρρισε να ταράσσεται από τήν έμφάνισιν φαντάσματος, ήτις καθίστατο επίμονος.

Δέν ένθυμούμαι άκριδώς πώς έξείλχθη ή υπόθεσις έκείνη τού άγνωστου κόσμου των ψυχών, άλλ' ή έμφανίσις τού φαντάματος άπεδείχθη συνδεδεμένη με τόν παλαιόν άριστοτεχνικόν έχειρίδιον.

Όταν οι συγγενείς του διά να σώσουν τόν στρατηγόν τού έκλεψαν τόν πολύτιμον όπλον, ο άτυχής γέρων νυτοκτόνησεν άπό άπόνυσσιν, διότι τόν φάντασμα έπαισε πλέον να έμφανίζεται.

Την σκέσιν αύτήν, τόν άρρηκτον δεσμών μεταξύ φασμάτων και αψύχων αντικειμένων άνεζήτησε και ο γιατρός τήν νύκτα έκείνην εις τήν περιπέτειαν της εύγενούς Άθηνάιας κυρίας.

Όταν τήν είδε πάσχουσιν, όταν τήν ήκουσε να τού λέγη πώς και πού θάλεπε τόν φάσμα τού κρανίου, τήν ένεδάρρυνε.

Τής είπε πώς κι' αύτός τόν θάλεπε και μόλις τήν ήκουσε να τού ψιθυρίζη ότι κινείται και ότι χάνεται σιγά-σιγά από τήν πόρτα, τήν ένεδάρρυνε να τόν παρακολουθήση.

Είχε τήν πεποίθισιν ότι άν πράγματι τόν φάσμα τού κρανίου άπεμακρύνετο και τήν είλκυε προς κάποιαν κατεύθυνσιν, άσφαλώς θά τήν ώδηγούσε προς τόν αψύχον αντικείμενον, μετά τού όποιου θα συνεδέετο ή έμφανίσις του.

Τήν κρίσιμη έκείνη στιγμή ή γιατρός ήλλαξε θέσιν.

Τήν έπήρε από τήν μέση. Πέρασε τόν άριστέρό του χέρι στή μέση της γιά να της δώση τήν αίσθησι της άσφαλείας, να τήν πείση ότι τήν κρατεί καλά, και με τόν δεξιό κροτούσε τόν χείρι της και τήν δοηούσε και τήν ένεδάρρυνε και έζώθει να παρακολουθήση με θάρρος τήν κίνησιν τού κρανίου.

Αυτό τόν πολύπλοκον και ζοφερόν μυθόν τού άγνωστου κόσμου των ψυχών και των άοράτων δεσμών των φασμάτων μετά των αψύχων αντικειμένων, ένεφανίζετο τήν νύκτα έκενήν κατά τρόπον εξαιρετικώς ένδι-αφερόντα.

Ο γιατρός έπέμενεν εις τόν σκίόφωσ τού δωματίου και εκτός αύτου είχε δώσει προηγουμένως έντολήν εις τήν καμαριέραν να μη στρίψη τόν κουβί τού ηλεκτρικού γιά περισσότερον φώς άν δέν τόν εζήτει ο ίδιος.

Η πρόθεσις του ήτο να διατηρήση τόν σκίόφωσ παντού, διότι μόνον μέσα σ' αυτό μπορούσαν να ύπάρξουν τά φαντάσματα.

Ήσθάνετο τόν κορμί της δυστυχούς γυναικός να καιη σάν τόν κορμί ανθρώπου πού τόν ταράζει ο πυρετός και τήν σάρκα της να φέισον από τόν τρώμο.

— Κινείται... τού ψιθύριζε, κινείται... γιατρέ προς Θεού...

— Μη φοβηθε... της ψθύριζε έκείνος, μη φοβηθε... κινηθήτε έκείνη ού κατευθύνεται.

...μή τόν άφήσετε...

— Τό θάλεπε: Να έκεί... — Ναι τόν θάλεπε, της ψιθύριζε. — Κινείται προς τήν πόρτα...

Και ήρρισε να κινήται και έκείνη. Ο γιατρός προχώρει μαζί της.

Καθώς τήν κροτούσε έκανε μαζί της τόν ίδιο θήμα.

Η πόρτα είχεν άφεσθί ήμισυ κλεινή.

Όταν μπήκε μέσα ο γιατρός είχε άπομονήσει στήν σπουδή του να τήν κλείση.

Τότε συνέβη ότι είχεν ύπολογίσει και έλπισει ο γιατρός, ή θάλασσα χωρίς να ψιθυρίση πλέον τίποτε, έκινήθη προς τήν ήμιανοικτήν πόρταν.

Στό γιατρό έκανε τήν έντόπιση ανθρώπου πού ούτε έδλεπε ούτε άκουγε τίποτε, άνθρα-κου πού είλκετο από κάποια μυστηριώδη υπερκόσμιον δύναμι και έκινείτο προς τήν έλξ της χωρίς καμμίαν ιδίαν δούλησιν.

Ο φρενολόγος έπαισε να της ψιθυρίζη.

Δέν της έφέλλιζε τίποτε, τήν κρατούσε μόνον από τή μέση.

Τό χέρι της τόν είχεν άφήσει.

Βγήκα στο άλλο διαμέρισμα.

Τό ίδιο σκίόφωσ ήτανε κι' έκεί.

Η θάλασσα σάν να τήν είλκυε τόν φάντασμα, διπυθύνθη άργα στήν πόρτα τού διαδρόμου.

Ο γιατρός πάντοτε στο πλευρό της και λίγο πίσω της, ήκολούθε.

Βγήκανε στο διάδρομο. Έκεί τόν σκίόφωσ ήτανε θαυότερο. Ένα μόνο λαμπρόνι σκρόπιζε άσθενές φώς στο μεγάλο χώλλο, από τόν όποιον μπορούσε κανείς να κατευθυνθή σ' άλλα δωμάτια στο επάνω διαμέρισμα και στήν έξοδο της θύλας.

Η θάλασσα φαινότανε σάν ύπνωσιμένην.

Στό γιατρό έκανε τήν έντόπιση ανθρώπου πού ούτε έδλεπε ούτε άκουγε τίποτε, άνθρα-κου πού είλκετο από κάποια μυστηριώδη υπερκόσμιον δύναμι και έκινείτο προς τήν έλξ της χωρίς καμμίαν ιδίαν δούλησιν.

Ο φρενολόγος έπαισε να της ψιθυρίζη.

Δέν της έφέλλιζε τίποτε, τήν κρατούσε μόνον από τή μέση.

Τό χέρι της τόν είχεν άφήσει.

Η περιφημος Ιαπωνική χορευτρια Ντονια Αρμπάνιεβ χαλά κυριολεκτικώς κόσμο στο Παρίσι, όπου έμφανίζεται σε διαφόρους χορούς της πατρίδας της. Ανωτέρω, ή χορευτρία εις ένα χαρακτηριστικόν της χορόν

τήν αίσθησιν και τόν ένσυνειδή-τον τού ανθρώπου.

Έκινείτο κατά τις διαισθήσεις της, κατά τήν έλξιν της άοράτου μυστηριώδους δύναμεις.

Βήμα προς βήμα προχώρισε σιγά-σιγά προς τόν σημειον όπου ύπρχε ή σκάλα πού ώδηγούσε στο επάνω διαμέρισμα της εισαύλας.

Έκεί ήσαν δυο-τρία δωμάτια χραιομοποιούμενα από τά παιδιά.

Στό ένα εξ αύτών είχεν ένγκατασταθί ο Νίκος, ο φοιτητής της Ιατρικής, τόν όποιον ο πιατέρας του είχε πάρει μαζί του τόν θράδυ έκείνον στας Άθήνας.

Ο γιατρός δέν έγνώριζε ποιάς έμενε στο επάνω διαμέρισμα, άλλ' εκ της κατευθύνσεως της θάλασσας άντελήθη ότι ή άγνυστος δύναμις τήν είλκυε προς τά επάνω.

Έσθασαν στή σκάλα. Η δυστοχισμένη γυναικα στάθηκε στο πρώτο σκαλοπάτι.

Ο γιατρός ήσθάνθη τόν κορμί της να φορική δολάκλρον, σάν να διήρχοντο από τόν σώμα της κύματα ή ριπαί τρώμου.

Τού φάνηκε σάν να πάλευσ, σάν να κατέβαλε κάποιον τραγικόν άγώνα μεταξύ της βελήσεως της και της έλλείσεως της μυστηριώδους δύναμεις.

Άλλα από τά χείλη της δέν έδωγαινε λέξις.

Όλος αύτός ο άγών, όλη ή πάλη συνέβαινε μεταξύ ψυχής και άοράτων δυνάμεων, αι όποιαι είχαν καταστήσει ύποκει-μενον τήν ύλην και τήν έσουραν προς τόν άγνωστον.

Έπειτα από άγώνα διαταγμού και πάλης όλίγων δευτερολέπτων, ή θάλασσα ύπέκυψε.

Άρχισε να άνεβαίνει τά σκαλοπάτια.

Η σκάλα προς τόν επάνω διαμέρισμα ήτο σκοτεινή. Η καμαριέρα δέν είχεν άνάψει ούτ' έκεί κανένα φώς.

Γ.ΑΣΠΡΕΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΛΥΚΟ ΑΠΟ ΣΥΚΟ

Λαγναρίζετε τρεις όκάδες σύκο γιά μία όκα ζάχαρι. Σε κάθε σύκο αφού τόν καθαρίσετε καλά μπίνετε και από ένα μασκαράφι και εις τόν σούλον της ποσότητος ρίχνετε 8-10 κομμάτια κανέλλας. Κατασκευάζετε ιδιαιτέρως τόν σιρόπι χραιομοποιώντας τρία μεγάλα ποτήρια νερό σε μία όκα ζάχαρι.

Όταν δέση καλά τόν σιρόπι σας, με άμυρο χρώμα, τότε ρίχνετε μέσα στο ίδιο δοχείο τά σύκα και τά περιχέτε με τόν χυμόν δύο λεμονιών. Τά αφήνετε να ψήσουν επάνω σε σιγαλή φωτιά επί μίαν και ήμισιον ώραν και κατόπιν, τά κατεβάσετε. Τά αφήνετε να κρυώσουν και τά βάζετε μέσα σε δοχεία.

Η ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΕΛΛΙΣ ΟΜΟΛΟΓΕΙ...

«Από τον καιρό που έδοκίμασα τα άφθαστα εις το είδος τους προϊόντα του MAX FACTOR, εμπιστεύομαι εις αυτόν την προσωπικότητά μου».

Δοκιμάστε και σεις συμπληρώνοντας το κατωτέρω δελτίον.
Ζητήσατέ μας να σας αποστείλωμε δωρεάν αποκόπτοντες το παρόν δελτίον και συμπληρώνοντας τον κατωτέρω πίνακα της «Αρμονίας των χρωμάτων» σας.

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR ΣΤΑΔΙΟΥ 15.

Παρακαλώ όπως μου αποστείλετε τον πίνακα της ανάλυσεως των φυσικών μου χρωμάτων και του μακιγιάζ της «Αρμονίας των Χρωμάτων», καθώς και το εκ 48 σελίδων εικονογραφημένο διδόν οδηγών του Max Factor «Η νέα Τέχνη του Μακιγιάζ».

Όνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

Εφημερίς από την οποίαν έλαδατε το παρόν δελτίον.....

Εάν επιθυμείτε να λάβετε δείγματα αποστείλατε δρχ. 20 εις γραμματόσημα.

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΩΝ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ
Πολύ ανοικτόν 0	Γαλάνα 0	ΞΑΝΘΑ 0
Ανοιχτόν 0	Γκρι 0	Ανοιχτό Σκούρο 0
Γαλακτώδες 0	Πράσινα 0	ΚΑΣΤΑΝΑ 0
Μέτριον (φυσικόν) 0	Πρασινωγάνα 0	Ανοιχτά ΟΣκούρα 0
Συμπρόν 0	Καστανά 0	ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ 0
Φκρόν 0	Μαύρα 0	Ανοιχτά ΟΣκούρα 0
Με πανάδες T.R. 0		ΠΥΡΟΣΑΝΘΑ 0
Ελαϊόχρουν 0		Ανοιχτά ΟΣκούρα 0
	ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ	
	Ανοιχτές 0	
	Σκούρες 0	
	ΗΛΙΚΙΑ 0	
	ΞΑΝΘΑ 0	
ΔΕΡΜΑ		
Στεγνόν/Ο λιπαρόν/Ο κανονικόν 0		

MAX FACTOR — HOLLYWOOD
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Αποκλειστικοί αντιπρόσωποι δι' όλην την Ελλάδα
ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ

Δοκιμάσατε και σεις τα προϊόντα δια μακιγιάζ Max Factor και δεν θα θαλήσετε πλέον να μεταχειρισθίτε άλλα.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ». Συγγραφέας: Στέλιος Χιλιδάκης με διακόσμηση του κ. Δημ. Μωρέττη. Σελίδες 180.

Από τας καλύτερας εκδόσεις της έφτεινης χρονιάς είναι το βιβλίο αυτό που κυκλοφόρησε, τώρα τελευταία. Άλλα και το περιεχόμενον, είναι άριστα, της εκδόσεως. Ο κ. Σ. Χ. δίδοντας στο φιλοναυτικό κοινόν της Ελλάδος το «Βυζαντινό Τριπτύχον», εφάνερως μίαν άγνωστη πλευρά της ιστορίας της Βυζαντινής λογοτεχνίας. Το Βυζαντινό μυθιστόρημα, αναλύεται, με δεξιοτεχνία, όπως και τα άλλα θεματικά τραγούδια και οι παραδόσεις. Τα «Κάστρα της Αγάπης», ένα άλλο κεφάλαιο του «Τριπτύχου», έχει αναλυθεί, με προσοχή και επί τη βάσει εζηκριωμένων ντοκουμέντων. Η έκτασις των Κάστρων. Τα καλλιτεχνήματα, που τα έκασουσάν. Η πολυτέλεια των Κάστρων. Η περιγραφή των παραδείσων. Αι προσωπικότητες και η ζώνη επιδρομής, αποτελούν τμήματα του κεφαλαίου, για τα «Κάστρα της Αγάπης», όπου κυριαρχεί η προσπάθεια, να εξηγηθούν πολλά τα άγνωστα μέχρι σήμερα και που τα καταρθώνει χωρίς δυσκολία. Άλλα και το τρίτον μέρος του «Τριπτύχου» αποτελεί διαμαντένιο συνδετικό κρίκο, με τα δύο άλλα. Πρώτη ίσως φορά, σε ελληνικό βιβλίο, δόθηκαν τόσες εξηγήσεις, με το θέμα αυτό, όπως τόση ανάλυση των προσώπων που εξετάζονται.

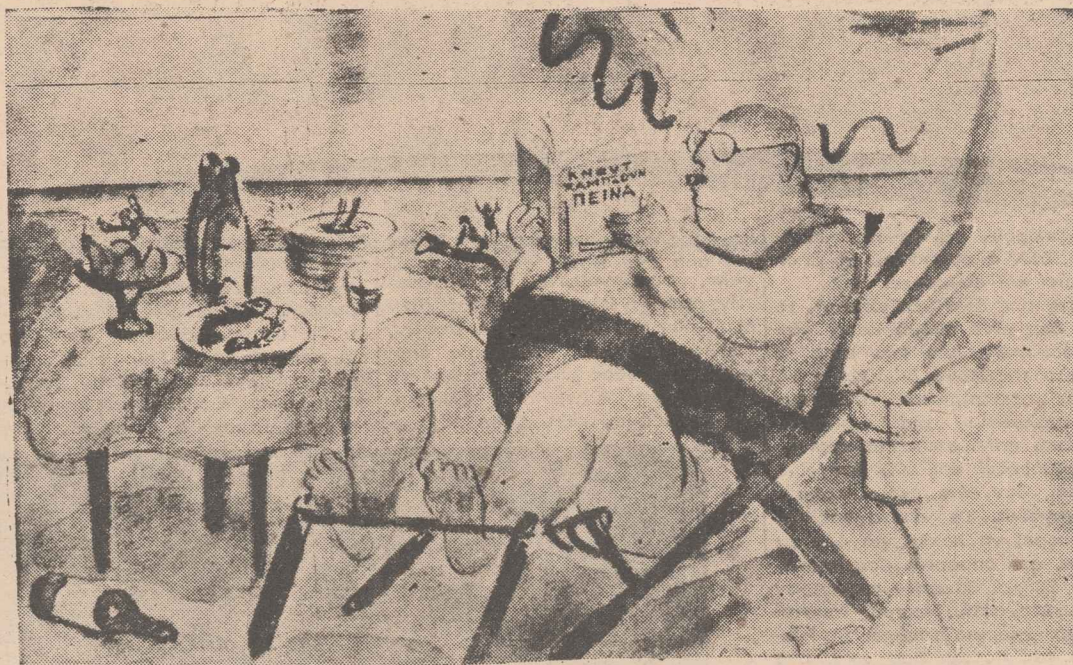
Γενικά το «Τριπτύχον» τιτά, τον συγγραφέα και έκλεκτο λογοτέχνη, γιατί με την εργασία του, πολύ δύσκολη άλλα πολύ προσεγμένη, έδωσε μίαν εξαιρετική βοήθεια, εις τους άσκολούμενους με τα Βυζαντινά θέματα.

«ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΥΜΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ». Συγγραφέας Καλή Μ. Καλύδη. Σελίδες 118. Τιμή δρχ. 40.

Η συγγραφέας του νέου βιβλίου, είναι γνωστή και από άλλας εκδόσεις της. Έχει γράψει μέρη και τραγούδια, που έχουν έκδοθη. Τώρα μας ένεφάνισε άλλο υλικό: Λογογραφικά. Και έχει πετύχει την έκλογη των λογογραφικών τραγουδιών όπως και των λογογραφμάτων. Έδώ μάλιστα, έχει πετύχει εξαιρετικά. Σεχωρίζει ο άναγνώστης πολλά απ' αυτά, που δίδουν ολοκληρωτή την παλαιά κοινωνική αντίληψη. Μας φαίνεται ότι η κ. Κ. Κ. πήρε το δρόμον της, με την νέα της έκδοσις.

μ. κ. α.—

Η 6Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΩΝ

Ανίθανο

Τού κ. Κορογιαννάκη

Ο ποιητής: Δεν άκούτε θεοποιήεις τους κτύπους της καρδιάς μου; (Τού κ. Γ. Γρηγόρη)

Εις τας αίθουσας του «Ατελιέ» έγινε την περασμένη Δευτέραν το θερινό της 6ης Έκθεσεως των Ελλήνων Γελοιογράφων. Η έφτεινη Έκθεσις περιλαμβάνει εξημετάς έργα των ακτινογράφων μας, μεταξύ των οποίων ξεχωρίζουν αι συνθέσεις των κ. κ. Φ. Δημητριάδη, Π. Παυλίδου, Ε. Τερζοπούλου, Α. Βλασοπούλου, Κ. Μπέζου, Α. Κορογιαννάκη κλπ.

Στους μικρούς των πίνακας, οι γελοιογράφοι μας κατώρθωσαν να αποθανίσουν με πολύ πνεύμα σκηνές από την ελληνική ζωή να μας δώσουν τύπους και να εικονογραφήσουν με λίγες γραμμές ενδιαφέροντα θέματα γελοιογραφημένα με κέφι και καυστικότητα. Η Έκθεσις αυτή, αποτελεί μ'ον μοναδικήν έκδηλωσιν του γνησιωτέρου αθηναϊκού χιούμορ, το οποίον εκπροσωπών τα έργα των νέων γελοιογράφων μας.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΕΙΔΑΜΕ

ΗΡΩΪΚΑ ΚΟΡΟΪΤΑ

Άνουσαν και άστυχημένον φίλμ εις το άποινόν ο Ληνός και ο Χονδρός εμφανίζονται ξεθυμασμένοι και προσπαθούν με άνασιν, εις κωμικών έφφει να μας κάμουν να γελάσωμε.

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Εις το άφαιον αυτό έργον του Ζάν Ρισπέν πρωταγωνιστεί ο Βικτωρ Φρανσόν εις τον πλέον άκατάλληλον ρόλον παύ τον καθότι γελοίων και μελοδραματικών. Το φίλμ που περιέχει θαυμάσιες σκηνές υπαίθρου, είναι λόγω της κακής έρμηνείας του και του άνεπιτυχούς ντεκουάζ του πλασαρόν και συμβατικών.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Φίλμ ψεύτικο άνακριδής, ανιστόρητον και μελοδραματικόν, το άποινον καταντά να παρουσιάζη συμπληρωτή τον Ρασπούτιν. Ο Χάρρυ Μπάρ όμως είναι υπέροχος, ανθρωπίνος και υποδραματικός.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΣΟΥΓΕΡ

Ένα θαυμάσιον έγχρωμον έργον γεμάτο ποιναι και χάριν που μας επαναφέρει στα παιδικά μας χρόνια. Λαμπροί οι μικροί ήθοιοι, εξαιρετος η συναρμολόγησις των εικόνων, αλλά από τους διαλόγους απομαίρει το πνεύμα του Μάρκ Τουαίν ή δροσία ή ηγναιία εύθυμια του.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

Φίλμ άνοητών αμερικανικών περιπετειών και ερώτων, που δικαιολογεί τους έμπόρους των πολεμοφοδίων και προκαλεί γενικώς την άγανάκτησιν.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΟΡΙΖΩΝ

Πρόκειται περί της ούτοπικής παλτείας Σγκρι-λά όπου έχουν έφαρμωθή τα χριστιανοσοσιαλικά δόγματα υπό την πλέον άφελή και πρωτόγονον μορφή των. Η άγνη πρόθεσις του σεναρίστα είναι άναμφισβήτητος και το θαυμάσιον γύρισμα του Φράνκ Καπρά, καθιστούν το έργον, ενδιαφέρον, παθητικόν και συμβατικό.

ΔΕ ΘΑ ΛΗΣΜΟΝΗΣΟΥΝ ΠΟΤΕ

Ένα συγκλονιστικό ντοκουμέντον της αμερικανικής ζωής, που σορκάζει τα σύγχρονα ήθη και που αποτελεί ένα τεράστιον εκπαιδευτικόν κατά της άφροσύνης άδικίας. Ο Μελβίν Λε Ρόι, εκπροσωπώντας το θαυμάσιον αυτό έργον με υποδραματικήν αλότητα με δυνάμιν και με πάθος.

Μ. Σ.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΩΜΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Τός άφριμένον χρονικό διάστημα, τός οι Έλληνες καλλιτέχναι, άφ παρτή από ειδικόν ζένον μηχανισμόν, άφ το ζήτημα της άκουστικής, άφ άρκετικών κ. Δοξιάδης, ένα από τα ποιά ζωντανά νέα μας ταλέντα, εργάζεται δραστηρίως και έλπει να παραδώσιν εις τον κ. Μπασιάν τα σκεδία των μεταρρυθμισμένων εντός των ήμερών, εις τρόπον ώστε αι οικοδομικαί εργασίαι να μη βρουν διόλου και να άρχίσουν εις δύναμιν άφτός του θεάουρου της λυρικής μας ιδρύσεως, εις μέγα και ή καρδιά που ήθελε άσπασιν αι καλλιτέχναι μας βράβεια και άναπόκρυτος. Πραγματοποιείται έπί τού λους ένα άνευρον. Άλλωστε και λόγοι εθνικής φιλοτίας μας έπιδόλλαν πλέον την ιδρύσιν του Μελοδραματός. Διότι, άπο άκατανόητον να έχουν Μελοδράμα τα Βαλκάνια, και ή Ελλάς που έχει άφ θαύσαν σημαντικές καλλιτεχνικιν κινήσιν και άφθονίαν άφαιών φωνών και να είναι υποχρεωμένη να τρώσιν αυτόν θα προστεθούν διακόσια ίσως και περισσότερα καθήματα εις την πλάτειαν. Θα διαρ-

ρυσθούσιν τα θεωρεία και θα έξελθουν άφ ειδικόν ζένον μηχανισμόν, άφ το ζήτημα της άκουστικής, άφ άρκετικών κ. Δοξιάδης, ένα από τα ποιά ζωντανά νέα μας ταλέντα, εργάζεται δραστηρίως και έλπει να παραδώσιν εις τον κ. Μπασιάν τα σκεδία των μεταρρυθμισμένων εντός των ήμερών, εις τρόπον ώστε αι οικοδομικαί εργασίαι να μη βρουν διόλου και να άρχίσουν εις δύναμιν άφτός του θεάουρου της λυρικής μας ιδρύσεως, εις μέγα και ή καρδιά που ήθελε άσπασιν αι καλλιτέχναι μας βράβεια και άναπόκρυτος. Πραγματοποιείται έπί τού λους ένα άνευρον. Άλλωστε και λόγοι εθνικής φιλοτίας μας έπιδόλλαν πλέον την ιδρύσιν του Μελοδραματός. Διότι, άπο άκατανόητον να έχουν Μελοδράμα τα Βαλκάνια, και ή Ελλάς που έχει άφ θαύσαν σημαντικές καλλιτεχνικιν κινήσιν και άφθονίαν άφαιών φωνών και να είναι υποχρεωμένη να τρώσιν αυτόν θα προστεθούν διακόσια ίσως και περισσότερα καθήματα εις την πλάτειαν. Θα διαρ-

ρυσθούσιν τα θεωρεία και θα έξελθουν άφ ειδικόν ζένον μηχανισμόν, άφ το ζήτημα της άκουστικής, άφ άρκετικών κ. Δοξιάδης, ένα από τα ποιά ζωντανά νέα μας ταλέντα, εργάζεται δραστηρίως και έλπει να παραδώσιν εις τον κ. Μπασιάν τα σκεδία των μεταρρυθμισμένων εντός των ήμερών, εις τρόπον ώστε αι οικοδομικαί εργασίαι να μη βρουν διόλου και να άρχίσουν εις δύναμιν άφτός του θεάουρου της λυρικής μας ιδρύσεως, εις μέγα και ή καρδιά που ήθελε άσπασιν αι καλλιτέχναι μας βράβεια και άναπόκρυτος. Πραγματοποιείται έπί τού λους ένα άνευρον. Άλλωστε και λόγοι εθνικής φιλοτίας μας έπιδόλλαν πλέον την ιδρύσιν του Μελοδραματός. Διότι, άπο άκατανόητον να έχουν Μελοδράμα τα Βαλκάνια, και ή Ελλάς που έχει άφ θαύσαν σημαντικές καλλιτεχνικιν κινήσιν και άφθονίαν άφαιών φωνών και να είναι υποχρεωμένη να τρώσιν αυτόν θα προστεθούν διακόσια ίσως και περισσότερα καθήματα εις την πλάτειαν. Θα διαρ-

δρικά στελεχη αριθμητικώς τουλάχιστον δεν είναι τόσοι πληρη άσων τα γυναικεία. Άργότερον όμως δεν νομίζω να έχωμεν απόλυτον άναγκιν. Οι φωνές υπάρχουν και τώρα θα άνακαλυπτανται σικνότερα και καλύτερα. Η Μελοδραματική Σχολή, ή οποία πρέπει να άνασυγκροτηθή και να ενισχυθή θα προσέχη άδελφον ύμικόν διά την λυρικήν σκηνήν. Πρέπει να θεσπώμεθα έξ άλλου εύτυχείας την στιγμήν που θα άποκτήσωμεν μίαν άριστην μελοδραματικην κορυφήν, μίαν όρμησαν και ένα μπαλέτο. Όταν αυτά συμπληρωθούν όπως πρέπει το καλλιτεχνικόν προσωπικόν που άφθονεί θα κληθή να προσέχη τός υπέρτατος και καλός. Καί τε είμαι βέβαιος ότι κανείς δεν θα άρνισθή, άπουδούπησι κι άν βριακεται, Γνωρίζω άλλωστε με πόσιν ύπερφορμήσιν οι Έλληνες καλλιτέχναι που βρίσκονται εις το έξτερικόν άκουσαν την είσοδιν της ιδρύσεως του Μελοδραματός. Άς μίμωμεν λοιπόν για άπαιτησίαις και άφ εύχόμεθα όλοι να γίνη και να λειτουργήσιν το ταχύτερον ή εθνική μας λυρική σκηνή.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Δεν έχως τίποτα

Εάν η ωραιότητα του προσώπου και του σώματος, από την οποία εγγίζει η γυναικεία ομορφιά, είναι αποτέλεσμα της ηλικίας και της υγείας, τότε η ομορφιά είναι κάτι που δεν μένει από κανένα ασήκτο ως εκδήλωση του σώματος και κλασικού κάλλους, υπάρχουν εν τούτοις χίλια άλλα, ανεπαίσθητα σχεδόν πράγματα, τα οποία γυμνάζουν και κάνουν ένα γυναικείο πρόσωπο ενδιαφέρον και έλκυστικό.

Πολλές φορές η κλασική ομορφιά είναι κρύα, χωρίς την ζωντάνια εκείνη, η οποία ακτινοβολεί και ζυγνύει τους άλλους το ενδιαφέρον και την συμπάθεια. Και το ωραιότερο αγαλμα καθίσταται πραγματικό όταν και ζωντανεί τον θαυμασμό όταν ο καλλιτέχνης καταγράφει με δαήλι στα χαρακτηριστικά του μια ψυχικότητα: "Εκείνο το έκπληκτο το οποίο φανερώνει το εσωτερικό έγώ του ανθρώπου και το αποκαλύπτει πολλές φορές, είναι άλλες φορές δάζει κάποιο μυστήριο επάνω στα χαρακτηριστικά, μυστήριο που γυμνάζει ακόμη περισσότερο.

Οι περισσότερες γυναίκες είναι πολύ μακριά από το να έχουν τα κλασικά χαρακτηριστικά του προσώπου, που αποτελούν την ανεγνώριση τύπου ομορφιάς. Συχνά δε συμβαίνει να είναι ολιγάριθμα γυναικείες εκείνες που έχουν αυτόν τον τύπο, από άλλες που δεν έχουν και εκ πρώτης

κά, ίσως πομπή λιγάκι, συνοδεύουν από ένα άραση ούτως και χαλαρό, που δυνάμει την έκφραση των ματιών. Ποσα τραγούδια δεν εξυμνούν την δύναμη των ματιών, που, ως έκφραση της ψυχής, αποτελούν κλειδί της ζωής. Ακόμη η νέα κοπέλα, με την άνοιξη και την αφέλεια της, έχει τη χάρη της ανωριότητας, μέρος και του μπουμπουκίου που ζυγνύει στη ζωή.

Η ώριμη γυναίκα, τούναντιον, έννοια είναι εκείνη που ενδιαφέρει ακόμη να έλκυει και να γυμνάζει-έχει την πείρα της ζωής και ζέρει να χρησιμοποιήσει τις χάρες της για να γίνει επιθυμητή. Μεταξύ των δύο αυτών άκρων υπάρχουν αναρίθμητοι τύποι, που δλοι για τον ένα ή για τον άλλον λόγον, ζυγνύουν το έρωτικό αίσθημα, προκαλούν την συμπάθεια και την αγάπη, έχουν, τέλος, το έκπληκτο εκείνο, το οποίο αναφέρει και κυριολεκτικά τραγουδάει: «Δεν έχεις τίποτα, αλλά έχεις κάτι». Άλλο είναι η τυφλή, ήρεμη και ορεκτική έκφραση ενός φητενού προσώπου, η οποία προκαλεί το ενδιαφέρον και η οποία είναι σάν δεδωμένη ότι το χαρακτηριστικό αυτό κρύβουν άλλη βίτη δύναμη αγάπης.

Άλλο το κοριτσίστικο πρόσωπο δεικνύει ολιγότερο κλειστό, το χέλι και τα μάτια που μισοανοίγονται έχουν μέσα τους κάποιο ανεπιμέλεια άπαντοχ. Και όμως το δλον δεικνύει κάποια υπερφάνεια που δεν επιτρέπει οικειότητες και δεικνύει ότι δεν θα γίνει δεκτός παρά εκείνος που θα ζέρει να δονήσει μέσα στη γυναικεία αυτή ψυχή την δωδία κορφή της αγάπης και της εμπιστοσύνης μαζί. Άλλο το μάτι είτε μαύρο, είτε κασταύ, είτε πράσινο, είτε γαλάνα κυμαρουν και δίνουν τον τόνο ο' δλο το πρόσωπο. Γελιστά, τα λεία μαλ-

Υπάρχει η απαιτητική γυναίκα, η οποία, εις όλες τις ηλικίες, έννοει να εκπληρώσουν όλες οι απαιτήσεις και θέλει να έχει πάντα κοντά της τον ήρωα που θα την υπηρετεί και θα την περιβάλει με τις φροντίδες του και την περιποίησή του. Η αυστηρή αυτή απαιτητική αποτρέπει ακριβώς την γοητεία και το πανόσκυρο «κάτι» του γυναικείου αυτού τύπου, ενώ της «καλής», της «λαγική» γυναίκας το «κάτι» συνίσταται εις την βαθειά κατανόηση των αδυναμιών, ίδιως εκείνου του ανθρώπου που αγαπάει, του ανθρώπου που θέλει να τραβήξει και να κρατήσει κοντά της. Τις αδυναμίες του αγαπιμένου όχι μόνον τις κατανοεί αλλά τις αγαπάει, ιδίως, και το «κάτι» αυτό καλύπτει στο λιμά νι της εύθυμης πολλούς γάμους.

Εν γένει το «κάτι» είναι η έκφραση της αυτομικτότητας και της ψυχής. Όσο περισσότερο το εσωτερικό έγώ μας εκδηλώνεται στα χαρακτηριστικά - ανεξαρτήτως αν κανονικά ή ακανόνιστα - εις τις κινήσεις, όσο ψυχικότερη και ζωντανότερη όχι μόνο η έκφραση του προσώπου αλλά το όλον είναι, τόσο δυνατότερο, τόσο πιο έκπληκτο είναι το χαρακτηριστικό εκείνο «κάτι» που

Άλλο, τούναντιον, τα μάτια είναι μεγάλα σκούρα. Κυτταίνονται την ζωή σαν έρωτικα. Το μικρό κλειστό στόμα υπογραμμίζει το μυστήριο της έκφρασης των ματιών. Το λείο μέτωπο, τα λεία μαλ-

γοιττει, που τραβάει και συγκρατεί ό' όσον η γυναίκα - αλλά και ο άνδρας - γνωρίζει την πραγματική γυναικεία τέχνη να διατηρούν ζωντανό αυτό το «κάτι» και να μη το αφήσουν να χαθεί ποτέ.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Η μαμά θέλει να πεισθί αν ο Τωτούλης της έκανε προόδους στην αριθμητική, γι' αυτό και τον ρωτάει μια μέρα:

— Πές μου χρυσό μου, ποιά είναι το μισό του οκτώ;

— Το τέσσερα, μαμά.

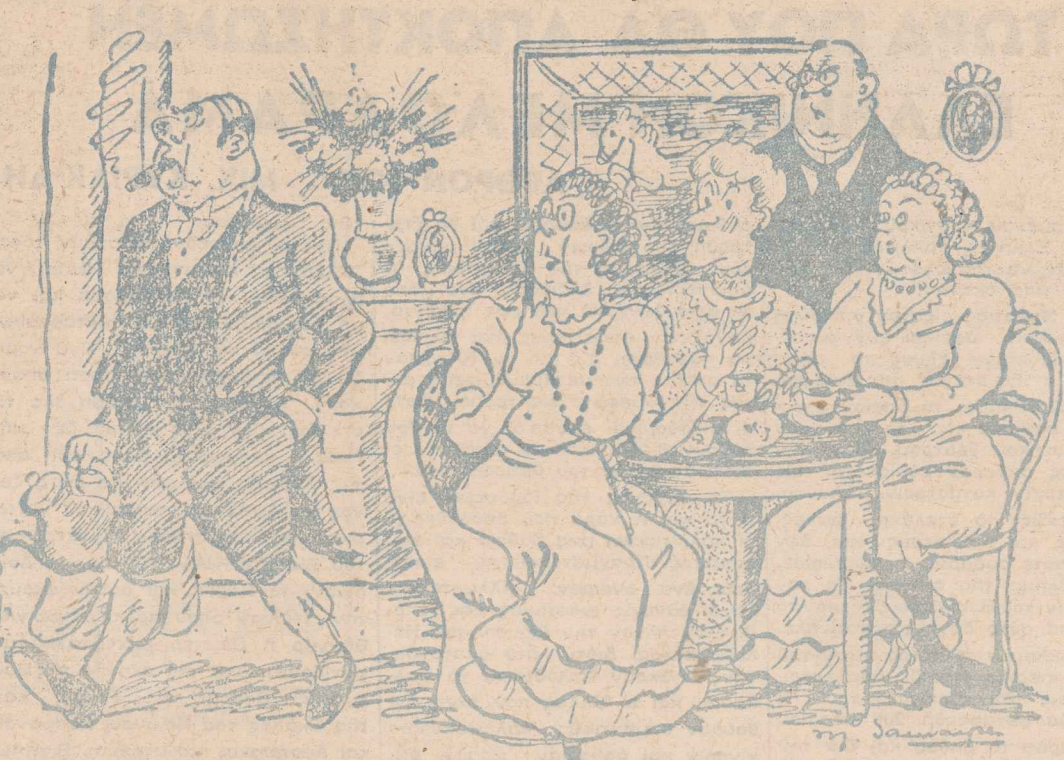
— Όρα! Και το μισό του τέσσερα;

— Το δύο, μαμά...

— Πας, το δύο!

— Νά: αν μου δώσεις ένα μύλο και μου πής να το κόψω στη μέση δεν θα έχω, δύο κομμάτια;

Μεγάλη μεταλλοχή

— Αυτή η έλεεινή συμπεριφορά του χρονολογείται από την εποχή που κέρδιζε τον πρώτο αριθμό του λαχείου...

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

ΦΟΒΕΡΟΝ

Ο Κ. Π. είναι από τους προσκεκλημένους της Κα Χ. που είχε έλθει εκείνο το βράδυ. Όπως έφυνε τελευταίος από την δεξίωση, η Κα Χ. του δάνεισε το αυτοκίνητό της για να μη χάσει το μόνο τρένο που έμενε για να επιστρέφει στο σπίτι του...

Στο δρόμο ο Κ. Π. λέγει του σωφ:

— Κύττα καυμένη, να φθάσουμε γρήγορα στο σταθμό. Φοβάμαι μη χάσω το τρένο.

Και ο σωφ:

— Μη φοβάστε κύριε θα βιαστώ. Η κυρία που είπε ότι θα με δώρη αν δεν σας κάνω να προκάνετε το τρένο σας!

XXX
Εκείνος.—Στην Άφρική μία καλή συζυγος αγοράζεται με πέντε οελλινια.
Εκείνη.—Τι τρομερό πράγμα!
Εκείνος.—Δεν ζέρω. Νομίζω όμως ότι μία καλή συζυγος αξίζει πράγματι πέντε οελλινια.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΔΧ! ΤΙ ΒΑΣΑΝΟ ΔΥΤΑ ΤΑ ΔΩΡΑ!

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Και έτσι, κατά λάθος, εδώρησα στη φίλη μου μία εγγλέζικη ναυτική πινα...

Το όλον 21 δικαίωμα, ακριβώς όσοι είναι και οι χαιρετιστήριοι κανονισμοί στις ετήσιες ημέρες. Άφου κατάρτισα τον κατάλογο, εκάθησα να σκεφθώ τι δώρο έπρεπε να δώσω στον καθένα. Να χαρίσω στη Λέλα κάλτσες; Έχει αρκετές. Να τις δώσω στη Ντάκη; Είναι τόσο περήφανη, που μπορεί να το πάρει για προσβολή. Να δωρίσω στη Σωώ πουτυριέρα; Της είχα δώσει πέρυσι. Να της δώσω ένα δαχτυλίδι; Έχει δαφνόνα, κι' έπειτα ο άντρας της είναι χρυσόχοος. Να χαρίσω στο Νίκο ένα στυλό; Έχει δύο. Να του πάρω μία αναρροθήκη; Δεν καπνίζει. Να πάρω για τη Δήμητρα μία όμορφη λάμπα πορτατί; Είναι γεμάτο το σπίτι της... Να της αγοράσω ένα ακριβό δώρο; Θα της πάρουν πολλοί.

Έτσι σκεπτόμουν για τον καθένα και πάντα εύρισκε πώς ό,τι κι' αν του παίρνα, εκκινδύνα να πέσω έξω. Κι' ενώ θα έδωσα το κομμάτι τα λεπτά, καθόλου απίθανο να δάλεπα κατόπιν κρεμασμένα μούτρα, όπως άλλως τε το είχα πάθει και τις άλλες χρονιές.

Επέρα ακόμα δύο άσπρινες. Κι' όταν μου πέρασε κάπως ο πονοκέφαλος, προσπάθησα να δω μία λύση πρακτική, που θα μ' έδναζε από τη δύσκολη θέση μου.

Γιατί, άρα γε, είπα, να μην αφήσω την έκλογή στην τύχη; Έτσι θα γλυτώσω, τουλάχιστον, από τον υπόλογο πονοκέφαλο. Βρήκα τη σκέψη αυτή αξιοθαύμαστη. Όχι, βέβαια, λοιπόν, με μερικά χιλιάδικα, έπληξα από έμπορικά κι' άγρορα διάφορα δώρα, αντρικά και γυναικεία. Είπα κι' έδωσα σε καθένα μέρα ο' ένα κομμάτι και το καλοτύλιξαν σε χαρτί. Έτσι, όταν εγγύρια στο σπίτι κι' αρρόδισα τα κουτιά, ορίκιζοι πως δεν ήξερα τι είχε το καθένα.

Επέρα άμεσως τον κατάλογο των ονομάτων κι' έγραψα τις δώρες, όπως έμενε, με τη σειρά. Έπειτα τράβηξα ο' ένα μικρό να τα πάρει κι' εγώ ζαλιώσα ήσυχας στο ντινάνι μου, άσπρινες στο τούστο του και το αίσθημά του.

Όλ' αυτά το σκέπτομαι κάθε χρόνο και γι' αυτό πάντα, τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς, κάνω δώρο στον εαυτό μου δύο κουτιά άσπρινες καλής μάρκας.

Πρέπει να σης ομολογήσω, ότι πολύ συχνά, δίνοντας πρωτοχρονιάτικα δώρα, είχα την έντυπωσή πως έκανα καλές. Κι' αυτό το φόβο τον είχα και πέρυσι την Πρωτοχρονιά. Έκανα μία απίστευτη πλάνη που σήμαινε να μην δώσω δώρα. Έπληρα μία μεγάλη κόλλα χαρτί κι' έγραψα:

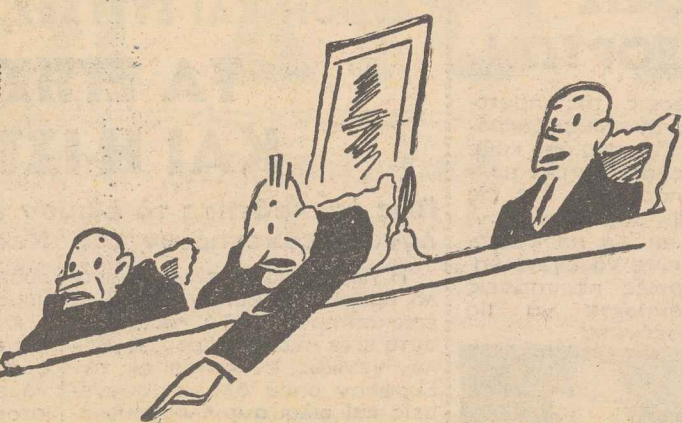
1) Λέλα, έσδελον μου. 2) Ντάκη, έσδελον μου. 3) Σωώ, έσδελον μου. 4) Νίκος, έσδελον μου. 5) Πόπη, γυναικα μου. 6) Στέλιος, έσδελον μου. 7) Σάββας, γυναικα μου. 8) Μάρκα, φιλενάδα μου. 9) Χρύσα, έσδελον μου. 10) Δημήτρα, έσδελον μου. 11) Φάνης, σπιτικοκύρης μου. 12) Λιά, δακτυλογράφος μου. 13) Πάνος, σπεταιίρος μου. 14) Αγέτης, ράφης μου. 15) Πελοπίδας, γιότης μου. 16) Όρεσπς, φίλος μου. 17) Χριστίνα, γυναικα μου. 18) Μίμης, φίλος μου. 19) Παύλα, φίλη του φίλου μου. 20) Πάρης, έσδελον μου. 21) Πίπτα, πρώην φιλενάδα μου, που περίμενε κάθε χρόνο το δώρο της για να πεισθί ότι τη θυμάμαι πάντα.

Και έτσι, κατά λάθος, εδώρησα στη φίλη μου μία εγγλέζικη ναυτική πινα...

φού πρώτα τον έσπασε, με νεύρα προφανώς, και η Δήμητρα μου έστειλε οσχισμένα τα τρία μεταξωτά αντρικά πουκάμισα. Ο Φάνης, ο σπιτικοκύρης μου, μου επέστρεψε τις γυναικείες μεταξωτές κάλτσες που δεν είχε ακόμη τη συνήθεια να τις φορούσε. Δε, συνήθιζε να φορά αντρικές κάλτσες, ο Πάνος, ο σπεταιίρος μου, δε φαντάζοταν ποτέ πως θα τον είχα παρεξηγήσει τόσο ώστε να του στείλω ένα κομμάτι με ρούζ, πούντρο, κρέμα κ.τ.λ. κι' αυτό ήταν αρκετά ατία για να διαλυθεί ο σπεταιίριος μου. Ο Άνέστης, επίσης δε χρειάζονταν το νυναικείο άρωμα που του έστειλα, ο Πελοπίδας, ο γιότης μου, δε φαντάζετο καλλίει και μάλιστα τόσο μικρά άφες. Ο Όρεσπς, που είχε κομμάτι άσπρινες να δώρη το χρυσόδετο βάλιο «Οδοντός διά τας μητέρας», η Χριστίνα δε φορούσε αντρικό κασκόλ, ο Μίμης έδωμε στα ζευγάρια και δεν του ήταν απαραίτητο η «Μανιερική του Τσελεμενίτη», η Παύλα δεν μπορούσε να καταλάβει πως έδωσα ένα δώρο και της στείλω ένα αντρικό ρολόι της τσέπης, ο Πέτρος δεν είχε αποφασίσει ακόμα να φορέσει διάδωμο στα μαλλιά του και η Πίπτα μου επέστρεψε με ένα γράμμα γεμάτο αναγκαπία την ζυριτική μηχανή που της είχε πέσει, με το υστερόγραφο να μεταχειριστώ τα ζευγάρια για να κοψώ το λαϊμό μου.

Αποδοχί δεν έμεινε τίποτα που να μη μου έδωρη πίσω. Η τύχη είχε κάνει λάθος στις διευθυνοίς. Τι μου έμεινε, λοιπόν; Να πω και να τους εγγυήσω τι είχα σμύλη και να ζητήσω συγγνώμη; Τε θέαρησα περυσιν. Μπορεί, έε άκου, να το έσπαινον και για ερωδία. Και γι' αυτό έπρεπε να κλειδώσω τα δώρα στη ντουλάπα και να τα δώσω του χρόνου. Υπάρχει βέβαια η πιθανότητα, ότι οι φίλοι μου θα είναι δυσχεστέμενοι μαζί μου. Άλλα ποιάς μου λάζει πως αυτές δεν είναι ένας μπουνομιάς για μένα; Κι' έπειτα εγώ εδώνκα από το μπλε της Πρωτοχρονιάς και είναι το μόνο που μ' ενδιαφέρει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ 1938 ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑ-
ΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΙΤΑΙ

Κατόπιν τῶν πρωτοφανῶν καὶ τῶν ποικιλοτρόπων
τοῦ χρόνου πού μας ἔφυγε ἐκτόπων.
ὡς αἶπαν συνέλαβαν εὐθὺς καὶ μάνι-μάνι,
τὸν χρόνον μας τὸν λήξαντα, πέντ' ἔξη πολιορκίαν,
στὸ τμήμα τὸν ὠδήγησαν, μετὰ στὸ δικαστήριον·
κι' ὁ πρόεδρος ἀπήγγειλε τὸ κατηγορητήριον·
-Τὸν Χάρρυ Μπῶρ μᾶς ἔφερες πρωτίστως ἐν Ἑλλάδι
στὴν αἰθούσα μᾶς ἔκλεισες τοῦ «Ρεξ» τὴν τερρατίαν
κι' ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μας μᾶς ἔδωλες τό... λ.ά.δ.
Ἦγουν τούτῳτιν, χρόνε μου, διέπραξες ληστείαν.

Τοὺς νέους τοὺς ξεσηκώσες καὶ τὰς συγχρόνους νέας
κι' εἰς ἀποφάσεις κατ' αὐτὰς προβαίνουσε γενναίως.
Πρωτίστως δὲ ἀπάντηται καὶ στὰ βασιλῆα μέρη
εὐρίσκουν τὸ κροσσόγοντον, τούτῳτιν τὸ λημέρι.
Στὴν πάλιν ἐπανερχόμην κατόπιν συμφορῶν τῶν
ὅπου καλεῖται πάραυτα κομνηνός καὶ παπᾶς
καὶ ζῶν τὸν θίον τῶν λοιπῶν μετὰ τῶν... πεθερῶν τῶν
δι' ὃ κι' ἐπιδαρύνουσι καὶ μέ... ζωοκλοπᾶς.

Εὐνάξεις τοὺς νέους συγγραφείς σὰν ραπατάκια, ἀδέρτα
λεμόνια δρέπουν ὅλοι τους καὶ ζαρζαβοειδέα,
κι' ἐκεῖ στὰ θέατρα θυμούνται τὴν... κουδέρτα
καὶ θεωρεῖσαι ὑπεύθυνος καὶ γὰρ νάρκωτικαί.

Ἐνέμισες τὴν χώραν μας μ' αὐτὰ τὰ θέα πλάσματα
πού χαλασμένες μοιάζουνε σὺνὰ μεροφωνίες
πού σὲς ταβέρνες ὡς ντιζέξ δολοφονοῦνε τ' ἄσματα
κι' ἡ θέσις σου βαρύνεται καὶ μέ... δολοφονίες.

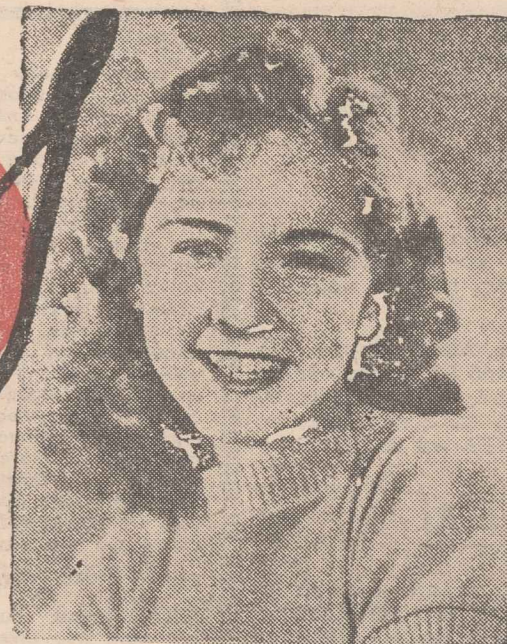
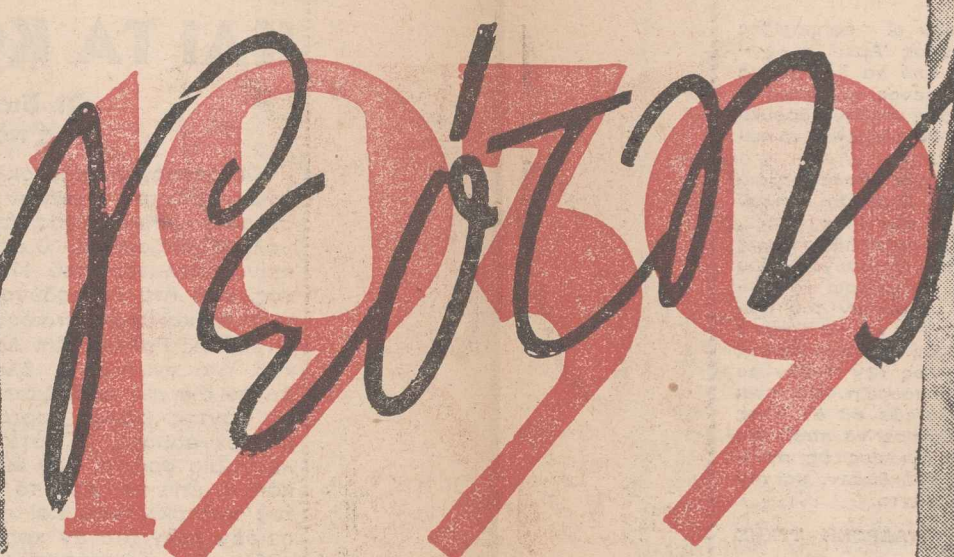
Ἐκθετα θρίσκουν καθ' ὅσον ἀμέριμνοι πολῖται
ἀκόμα καὶ σὺ ἔσκατον τῆς πρωτεύουσας ὄριον
καὶ πλήρως ὁ ἔνοχοποιεῖ μὴ πρᾶξις πού καλεῖται
νομίζω... λαθροεμπορία.

Πολλάκις ὁ Συναδινὸς τὴν Κοτοπούλη πείθει
να παραγγεῖλῃ σάτυρες στὸν ἰδικόν του... οἶκον
κι' ὀλοτελῶς εὐθύνουσι γιὰ πρᾶξιν ἀσυνήθη
πού μάλλον «ἀποπλάνησαν» τὴν λέγουσιν ἄνθρωπον.

Ἐκτός αὐτῶν εἰσάγοντες μὲ πᾶσαν συντομίαν
καὶ τὸν Παπαντωνίου μας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν
καὶ μάλιστα ἐξιδιαιτερώς, φουριόζος ὅπως εἶπαι
ἵνα τῶν ἀθανάτων μας αὐξήσης τὸν ὄρμ
γι' αὐτὸ κατηγορεῖσαι
τώρα κι' ἐπὶ... βία σιμῶ.

Ἡ δίκη διακόπτεται καὶ πάλιν συγκαλεῖται.
Μιλοῦν πολλοὶ συνήγοροι τῆς πρωτεύουσας φῖνοι
τῶν δὲ τὸν Τριανταφυλλῶν μοιραῖος... ἐκτελεῖται
τὸ Σάββατον μεσάνυχτα καὶ... χρόνους μᾶς ἀφίνει!

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἐνα ἀκόμη ἔτος ἐκπνέει.
Τὰ τελευταῖα τοῦ λεπτὰ δὲν
τὰ μετροῦν μονάχο οἱ κύττοι
τοῦ ὀρολόγιου. Τὰ μετροῦν καὶ
οἱ κύττοι τῆς καρδίας μας.
Ὁ λεπτοδείκτης ἀκολουθεῖ
τὰς τελευταῖες τοῦ στροφῆς
σέρνει πῶς τοῦ ὀλοκλήρου κα-
ρσάδην συναισθημάτων μας.
Ἐνα ἀκόμη ἔτος περνᾷ, σκε-
πτόμαστε. Καὶ ὁ νοῦς μας στέ-
κεται ἐκστατικὸς μπροστὰ «στὸ
μυστήριον τῆς παντοδυνάμειας
τοῦ χρόνου». Καὶ ἡ ψυχὴ μας
στραγγίζει τὸ ποτήρι δυνατόν
συγκινήσεων...
xxx

Γιὰτί, ὁμως, νὰ συμβαίνουν
ὅλα αὐτὰ ἀπόψε, τὴν τελευταί-
αν νύκτα τοῦ δεκεμβρίου; Μή-
πως ὁ χρόνος δὲν περνᾷ κάθε
ἡμέρα, κάθε ὥρα, κάθε λεπτό;
Γιὰτί τὸ περασμὸ τοῦ μᾶς ἀφί-
νει μάλλον ἀδιάφορος τὴς ἁλ-
λες ἡμέρες, καὶ μᾶς συγκινεῖ
τόσον ἐξαιρετικά, ἀπόψε;
Διότι ἡ ἀποφινὴ νύκτα εἶνε
ἐνὰς σταθμοῦ τοῦ χρόνου. Καὶ
τὸν σταθμὸν αὐτὸν τὸν ἐδημι-
οργήσαμε ἑμεῖς.

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς παίρνει
κάθε τι τὸ αὐλο καὶ τὸ ἀκαθό-
ριστο καὶ τὸ καθορίζει... Τὸ θέ-
λει στὰ καλοῦπινα τοῦ συμβολι-
σμοῦ. Ἐτοῖ ἐκάμε καὶ μετὰ τὴν
ἐννοίαν τοῦ χρόνου: Τὴν ἐ-
φορμήν, τὴν ἐξέλιξη μὲσα σὲ
ἀντιληπτά ὄρια, τὴν ἐποποθέ-
σις ἐπάνω στὴν αἰσθητοροχία
τοῦ συμβολισμοῦ καὶ τὴν ἀνά-
γκαν νὰ περάσῃ ἀπὸ ὠριμέ-
νους σταθμούς.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς σταθμούς
αὐτοὺς τοῦ χρόνου εἶνε ὁ ἀπο-
φινός.

Καὶ ἐτοῖ εὐρίσκει ὁ ἀνθρώπος
τὸν τρόπο νὰ δώσῃ σημασία καὶ
ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ζωὴν του.
Γιὰ σκεφθῆτε, νὰ μὴν ὑπῆρ-
χον οἱ υποδιαστάσεις τοῦ χρό-
νου εἰς ἐπὶ. Θὰ γερνοῦσαμε,
χωρὶς καλά-καλὰ νὰ τὸ ἀντιλη-
φθῶμε. Ἐνῶ πῶς, τοῦ θού
μας ἡ τροχία μᾶς εἶνε συνειδη-
τὴ, διότι περνᾷ ἀπὸ καθωρι-
σμένα σημεῖα καὶ μετρίεται.
Καὶ ὅταν ἡ ζωὴ μας φθάσῃ σὲ
κάθε ἕνα χρονικὸν κόμβον, ὁ-
πως ἀπόψε, νοιώθουμε πλημ-
μυρισμένη τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ ἕνα
σὺρὸ συναισθήματος...
xxx

Πολλοὶ θὰ σκεφθοῦν, ὅτι κα-
λύτερα θὰ ἦταν νὰ ἐλείπων τὰ
συναισθήματα, πού ζυμνοῦν μέ-
σα μας, οἱ διδασκα ἐπιθανάτιοι
κύττοι τοῦ ἔτους, πού ξεφυλά-
διότι εἶναι συναισθήματα ὀλι-
θερά.

Ἐνα ἀκόμη ἔτος ἐπέρρασε
σκεπτόμαστε. Τὸ κομβολογί τῆς
ἡλικίας μας ἐμάκρυνε κατὰ μι-
αν ἀκόμην λανθάν. Καὶ ὁ δρό-
μος, πού μᾶς φέρνει στὸν τά-
φο, ἐμάκρυνε κατὰ ἕνα θῆμα.
Τὸ βάρος τρεκαλίσαν ἐξήντα
πέντε ἡμερῶν, ἐκάθισε στὴν
πλάτη μας. Καὶ τὸ κορμὶ μας
ἐκυρτώθη κατὰ μίαν ἀκόμην μοί-
ραν...
Σκέψαι, πού στάζουν τὴν πύ-
κρον τοῦ πεσιμισμού!... Δὲν θὰ

ἦταν καλύτερο νὰ ἐλείπων;
θὰ οὐτήσουν μερικὸι.
Ὅχι!... Ἐπρεπε νὰ ὑπάρχῃ
αὕτη ἡ λύσις τοῦ γήρατος μπρο-
στὰ στὸ φερέτρο τοῦ παλαιοῦ
χρόνου, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ
ἀνάγκαιο, νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ λύ-
σις. Χωρὶς τὴν λύσιν, πῶς θὰ
μποροῦσαμε νὰ καταλάβουμε
τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς;
Μελαγχολεῖ ἀπόψε ἡ ὥριμη
ἡλικία μπροστὰ στὸ χρονόμε-

ποῖους ἔρχεται φορτωμένος χα-
ρές καὶ ἐλπίδες ὁ νέος χρό-
νος...
Εἶνε ἡ εορτὴ σου ἀπόψε, ὦ
Νεότης τοῦ 1939!...

ἀντιρροπὸν τῆς. Ἀπλῶς ἡ χα-
ρὰ καὶ ἡ ἐλπίς τῆς νεότητος
μπροστὰ στὸ λίκον τοῦ νέου
ἔτους, πού γεννιέται.

Οἱ ἡλικιωμένοι θ-πνοῦν τὸν
χρόνον, πού φεύγει. Ἀλλὰ οἱ
πολὺ νέοι πανηγυρίζουν τὸν
χρόνον, πού ἔρχεται. Καὶ ὁ αὐ-
τὸς ἐκείνη τὴν ἐνδιαφέρουσα
ζωὴν μας. Στὸ ὅτι ἐπλάσθη δια-
ρᾶς μὲσα σὲ χαρές καὶ λύπες.
Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡ χορὰ, ἦταν

ἀνάγκη. Ἡ νεότης πανηγυρι-
ζει. Ὀλιθετά ἡ ἡλικιωμένη κυ-
ρία, διότι ὁ χρόνος, πού περ-
σεῖ τῆς ἀψιχῆς, τραγικῆς ση-
μασίας τῆς διαστάσεως του, με-
ρικὲς ὀπτικές τρέκε. Ἀλλ' ἡ
μικρὴ τῶν 15 χρόνων εορτάζει
τὸ φέτος τοῦ νέου ἔτους, πού
τῆς φέρνει τὰ ὠραία ὄρια τῆς
ὠριμότητος.

Ἀπόψε εἶνε ἡ μεγάλη εορτὴ
τῆς νεότητος. Εἶνε τὸ τραλὸ
πανηγύρι ἐκεῖνων, γιὰ τοὺς ὁ-

ἀναστήσαν Πινῶδες, ἀναστή-
θαιτε οἱ μεγάλοι λυρικοὶ ὄλων
τῶν αἰώνων γιὰ νὰ τέρψετε με-
τὰ τὴν λύραν σας τὴν ἀποφινὴν
χαρὰν τῆς Νεότητος...

Δὲν μπορεῖς, δάμπη, μικροῦ-
λα δεσποινίς, νὰ συγκρατήσῃς
τὰ σκιρτήματα τῆς καρδίας σου.
Πολὺ φυσικῶς! Εἰσαι εὐτυχισμέ-
νη, διότι γιὰ σένα τὸ 1939 θὰ
γράφῃ μὲ πέννα ἀπὸ τὴν πε-
ρούνα τοῦ ἔρωτος καὶ μὲ τὸ
χυρὸ μέλαιν τῆς ἀγάπης στὴν

ἀκρὴ τῆς πρώτης αἰσθηματικῆς
ἐπιστολῆς.

Δὲν θὰ εἶσαι πᾶ μπεμπέκα.
Θὰ εἶσαι δεσποινίς. Τὰ ἐρωτικά
θλέμματα τῶν νέων δὲν θὰ
περνοῦν ἀδιάφορα ἀπὸ ἐπάνω
σου. Ἀλλὰ θὰ κολλοῦν στὸ
πρῶτο, ἀνούρο μὲλιν τῶν θελη-
τῶν σου.

Αὐτὴν τὴν θείαν, εὐώδη καὶ
μεθυστικὴν οὐσίαν τῆς πρώτης
ὠριμότητος σου τὴν φέρνει ὁ
καινούργιος χρόνος. Πῶς, λοι-
πόν, νὰ μὴ τὸν ὑποδεχθῇς με-
τὰ κυμβαλὸν συγκινημένης
καρδίας καὶ μετὰ τὴν ὀρχήστραν
τῶν πῶ ὠραίων καὶ χαρούμενων
συναισθημάτων;

Ἡ Νεότης τοῦ 1939 μπορεῖ νὰ
λογίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐτυχῆ
καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον ἀκόμην λό-
γον. Γιὰ τὸ ὅτι ἐπανακτὰ ἀέ-
ραια τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τοῦ
ἔρωτος.

Ἐπεράσαμε μὴ ἐποχὴ νοση-
ρῆς ἐρωτικῆς καταστάσεως. Στὸν
Παράδεισο τοῦ ἔρωτος δὲν κα-
τεῖχαν ἐπὶ ἕνα διάστημα τὴς
πρώτης θεοσεῖς οἱ νέες κοπέ-
λες— ὅπως ἐπρεπε— ἀλλὰ οἱ
λεγομένους «μοιραίες».

Τὸν ἔρωτα δὲν τὸν ἐτραβοῦ-
σε τὸ ἄθος τῆς νεότητος. Τὸν
προσελκύει περισσότερο τὸ πα-
ρελθόν. Γυναικες, πού ἔφεραν
πῶς τὸν τοῦ μυστηρίου περὶ-
τειόδους ζωῆς, ἥσαν τὰ ἰνδὴ-
ματα τῶν ἀνδρῶν. Γυναικες
μετὰ τὴν ἀκρότητα ἀμαρτωλοῦ
παρελθόντος, μετὰ τὴν ἀκαθό-
ριστον πικρίαν, πού ἀφίνει στὴν
ἐκφρασὴν τὸ στρόνγισμα ὄλων
τῶν ἡδονῶν τῆς ζωῆς, θηλυκά,
μὲ βασιλευμένα τὰ μάτια τῶν
μέσων σὲ μελαγχολικὰς λίμνες
ἐμπειροῦ, ἐρωτικῆς λαγνείας
ἔφεραν σκάδων πῶς τὸν τὸν
ἀνδρῶν ποθόν.

Καὶ τὰ νεῖστα, ἡ δροσιά, ἡ ἀ-
γνότης, ἡ παρθενία, τὸ κλειστὸ
μυμιοῦ καὶ τῆς κοριτοσκοπῆς
ψυχῆς, τὰ κρίνα ἀλόγιστης ἀ-
κόμης καλλονῆς, ὡς πόσον ἀνι-
δρᾶ, ἀνότητα καὶ ἀνούσια ἐθε-
ροῦντο ὅλα αὐτὰ! Τὸ ἐρωτικὸν
αἰσθημα περνοῦσε σ' αὐτὸ τὸ
διάστημα μιαν κρίσιν νοσηρό-
τητας.

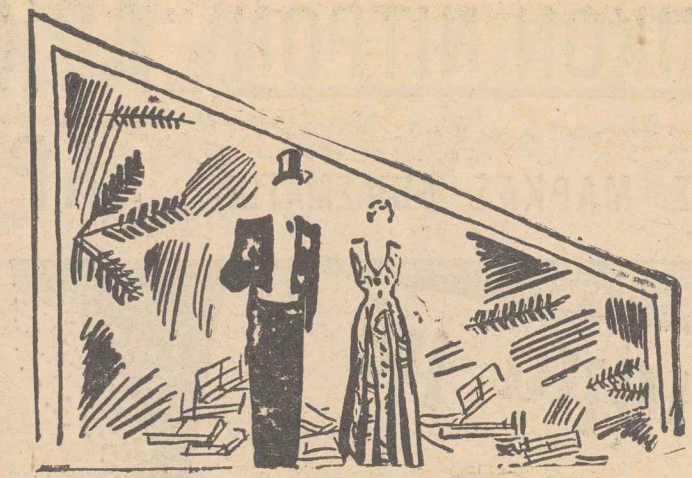
Ἀλλὰ τὸ ὑγιὲς ἐνστικτὸ ἐνα-
δρῖσκε τὸν δρόμον του.

Οἱ «μοιραίες» ἀπέθαναν! Καὶ
ἐτάφισαν οὐτὸ τὰ ὠκρά, χιλι-
τοσάκωμένα, χιλομυρισμένα ἐν
ροδοπέταλα τῆς νεότητος τῶν.
Καὶ ὁ ἔρως ἐπαναγυρίζει στὴν
κάλκα τοῦ ῥόδου τῶν εἰκοσι
χρόνων, διψασμένους γιὰ δροσιά
καὶ ἀνγόντια.

Ὁ τύπος τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ
δὲν εἶχε πᾶ πέρασι. Τὴν θέσιν
τοῦ τὴν ἔφηρε καὶ μεσουρανεῖ
σήμερα ἡ φρεσκόδα τῆς Ντα-
νιέλι Νταριε καὶ τῆς ἁλῆδος ἁλῆδος
δρυσέων κοριτοῦ τῆς θό-
νης.

Καὶ ἐτοῖ οἱ νέες τοῦ 1939 δὲν
ἔχουν πᾶ ἀνάγκην, ὅπως οἱ νέ-
ες ἁλῆδος ἐποχῶν, νὰ ἀπα-
(Συνέχεια εἰς τὴν 22αν σελίδα)

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΦΛΕΡΤ ΣΕ ΜΙΑΝ ΒΙΤΡΙΝΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ ΚΑΙ Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ
ΣΕ ΕΝΑ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

Σὲ μὴ βιτρίνα ὁλόφωτη κι' ὠραία στολισμένη
μὲ ὄρα τῆς Πρωτοχρονιάς ἐπάνω σ' ἕνα ἐλάτι,
σὲ μὴ κούκλα ψεύτικη, κομψή, καλοφτιασμένη,
τὸ φράκο σὲ, καμαρωτὸ, προσμένει τὸν πελάτη...
Μὰ πλῆττει, πλῆττει μόνο του' τὸ πᾶνι ἀπεληψία.
Μὰ εὐτυχῶς παραμονὴ τοῦ φέρανε μὴ κούκλα
ζανθὴ, ψιλλὴ καὶ γαλανή, λεπτὴ σὰν μαρκισία
ποῦχε χαμόγελο γλυκὸ, μαλλᾶκια δλο μπούκλα.

Κι' ἦταν στ' ἀλήθεια ὡμορφὴ πάρα πολὺ κομμάτι.
Μὰ τουαλέττα φόραγε «μπλε σιέλ» πολὺ ὠραία.
Τοῦ φράκου τοῦ καλάρεσε. Τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι
ὁμως κι' αὐτὴ ἐχάρηκε πού θάρρισε πᾶρᾶ...

Μὰ γιὰ τὴν ἱστορία αὐτὴ ἔρχαν ἐγὼ δὲν παίρνω.
Ἦσαν λεβέντες καὶ οἱ δύο, μὲ δίκως κομπλιμέντα.
Κι' ἡ τουαλέττα ἡ «μπλε σιέλ», τὸ φράκο τὸ μοντέρνο
ἀνοίξανε κουδέντα:

Φράκο: Εἰμ' εὐτυχῆς, ἀγαπητή, κομψὴ μου τουαλέττα
πού ὅποια καὶ ἂν σὲ φορῇ θὰ γίνεσαι ὠραία...
Τουαλέττα: Ἀσὲ τὰ κομπλιμέντα σου καὶ πέστα νέντα
(σέκα, σέκα,

ἀν θέλεις, φράκο μου, καλὴ νὰ κάνουμε παρέα...

Φράκο: Τὸ ὄφρος σου τὸ ἀσπρὸ καθόλου δὲν σοῦ πάει.
Εἰσαι ὠραία, σὲ, κομψή, σὰν τὸ μπιμπλῶ, ἀλήθεια...
Τουαλέττα: Καλὴ μιλὰς σὰν ποιητὴς πού ἔχει ν' ἀγα-
(παρ...

Φράκο: Ἀσὲ ἡ ἀγάπη... Ἦ καὶ καὶ...
Τουαλέττα: Ἀγάπη! Καλοκύρια!

Φράκο: Κι' ὁμως εἰμ', ἀγαπητή, θάρρη νὰ μ' ἀγοράσῃ
κάποιος ὠραίος, δὲν ζοῦν πού θάρρη κατακτήσεις
καὶ ἡ ζωὴ μου στοὺς χορούς, σὲ γλέντια θὰ περάσῃ...
Ἐοῦ τόσες τρανές χαρές ποτὲ δὲ θ' ἀποκτήσῃς!

Τουαλέττα: Ἐγὼ; Καλὴ γελᾶσκες!... Ἐμένα θὰ με
(πάρρη

νέα δεκαετία... οἱ βασιλεύσονται οἱ τόσοι
θὰ νὰ μᾶς σφιγγοῦν τρυφερά μεσ' στοὺς χορούς μὲ χαρὴ.
Ἐμμερὶ κι' ἀπ' τὸ... τοσάκωμα πῶς δὲ θὰ με γλυτώσῃ!

Ἀνήμερα Πρωτοχρονιάς, στὴν πᾶτα μίαν Πρεσβεΐδα,
τὸ φράκο δεικνύει πῶς κομψὸ γέροντα ἀσπραμάλη.
Κι' ἡ τουαλέττα ἡ «μπλε σιέλ» στὸ σῶμα μίαν κυρίας
μὲ κόπο κάνει ἀνεκτὰ τὰ ὠρμὰ τῆς κάλλης.

Τὸ φράκο εἶν' ἀδιάφορο στὸ κοσμικὸ σάλονι.
Ἡ τουαλέττα ἡ κομψὴ μελαγχολεῖ καὶ κλαίει.
Κι' ὅταν κι' οἱ δύο κάποια ἴσχυρη κάπως μόνοι θωρήκαν
ἡ τουαλέττα μετὰ καὶ τὸ φράκο λέει:

Τουαλέττα: Εἶδες κατάντια, φίλε μου; Γίναμε καλογέ-
(ροῖ

Τοῦ μαρτυρίου τὸ σταυρὸ νοιώθω βαρὺ στοὺς ὤμους.
Φράκο: Μὴ χαλῶσκες, ἀγάπη μου! Κι' οἱ δύο τους εἶνε
(γέροι...

Θὰ τὴν χαροῦμε τὴ ζωὴ ἀπὸ τοὺς... κληρονόμους!
ΧΡ. ΠΥΡΡΑΖΟΣ

